

prism
ปริซึม

พนมเทียน

ตอน
จอมผีดิบ
มนตร์ร้าย

4

เพชรพระอุมา

คำนำสำนักพิมพ์

(ฉบับอัฐิกวาระครบรอบ 50 ปี)

แพรวสำนักพิมพ์ได้รับเกียรติอย่างสูงจากพนมเทียน ในการที่ท่านมอบหมายไว้ใจให้สัญญาเช่าลิขสิทธิ์มหากาพย์ แห่งการผจญภัยเรื่องใหญ่ที่สุด คือเรื่อง เพชรพระอุมา ทั้ง 2 ภาค จากหนังสือ 48 เล่ม มาจัดทำอัฐิกขึ้นเป็นครั้งแรก และเพื่อฉลอง เพชรพระอุมา ที่มีวาระครบ 50 ปีในปี 2557 พร้อมกันนั้นก็เพื่อเปิดทางเลือกใหม่ในการอ่านให้นักอ่าน ทุกกลุ่ม ทุกรุ่น ทุกวัย และทุกเพศ ได้ร่วมผจญภัยอีกครั้ง สำคัญในครั้งนี้ เพชรพระอุมา ฉบับอัฐิก ที่จะยังคงความสนุก ตื่นเต้น เร้าใจ และลุ้นระทึกกันในทุกบททุกตอน ทุกอากัปภิกิริยา เคลื่อนไหวของตัวละคร ไม่ว่าตัวละครที่เป็นคณะกลุ่มคน หรือ แม้แต่สิ่งสาราสัตว์ สำนัตว์เล็กสัตว์ใหญ่ ผีนางงาไม้ สิ่งเร้นลับ- ลึกลับ สิ่งมหัศจรรย์พันลึกต่างๆอย่างเหลือเชื่อ --- แต่ต้องเชื่อ เพราะนี่คือโลกของเรื่องแต่งและอำนาจของวรรณกรรม

พนมเทียนได้เสกเป่ามนตร์ขลังแห่งตัวอักษร ใช้จินตนาการผสานเข้ากับประสบการณ์ ความรอบรู้ในศาสตร์วิชาสาขาต่างๆ ประดัง คัด เขียนขึ้นอย่างละเอียดยิบ สำคัญว่าเมื่อเขียนแล้วชวนให้ติดตาม ชวนให้อ่าน อ่านแล้วก็ติดหนึบหนับ วางไม่ลง นับตั้งแต่วันที่แรกที่สถานีภักสัตว์หนองน้ำแห่งย่นเนินพระจันทร์ - ขุนเขาพระศิวะ ในการออกติดตามหาอนุชา --- ชด ประชากร ที่หายสาบสูญไปในป่าลึก ในดงดิบดงมรณะ ในนครอันลึลับ พนมเทียนนำพาผู้อ่านพร้อมตัวละครออกเดินทาง บุกทะลุขั้วมหุเบหว ห้วยหนอง และไต่หน้าผาสู่ชั้นไปตามลายแทงของมังมหานรธา โดยมีจอมพรานรพินทร์ ไพรวัลย์ เป็นคนนำทาง

รพินทร์นำทาง พาเอาคณะนายจ้าง ม.ร.ว.เชษฐา, ดาริน และไชยยันต์ มีคนใช้กะเหรี่ยงดงจอมลึกลับที่ชื่อแฉะชายเป็นคู่ปรับ คอยชิงไหวชิงพริบ มีพรานพื้นเมืองที่ชื่อเก็ด, บุญคำ, จัน และเส่ย ยังมีลูกหาบพร้อมเกวียนเทียมควายที่ชนเอาอาวุธยุทธโปกรณ์เต็มอัตราศึก ในการต้องเผชิญศึก ไส่ล่าไ้ก่ดเสือลายพาดกลอน ไ้แห้ว ช้างป่าเจ้าเล่ห์ กองทัพฝูงลิง มหิงสาควายป่า กระตัง หมู หมาใน จระเข้ในบึงน้ำ ฝีมือดที่ออกมาดุเดือดของลูกหาบ เสือสมิงที่แบกศพคนตายมาบนหลังของ

มัน ทั้งผีดิบมันตรัยจากอาณาจักรนันทนคร และไดโนเสาร์
ในป่าโลกล้านปี...ยังมีตัวละครสำคัญๆอีกหลายตัว อาทิ
หม่อมมาเรีย ฮอฟมัน...หม่อม (มาย) สาวพราวเสน่ห์ ผู้ที่จะมา
ทำให้ดาร์ริน ราชินิกุลสาวสวยได้ซาบซึ้ง ได้เข้าถึงทั้งพิษรักและ
แรงหึง...ฯลฯ

จะเชื่อหรือไม่ว่า ในโลกแห่งการอ่านของคนที่เกิดขึ้นมา
เพื่อที่จะอ่าน อ่านและอ่าน ไม่ว่าเขาหรือเธอ ไม่อาจที่จะไม่อ่าน
เพชรพระอุมา เพราะนี่คือวรรณกรรมไทยยอดเยี่ยมตลอดกาล
และคงจะไม่มีนวนิยายไทยเรื่องใดอีกแล้วในรอบ 50-100 ปี
ที่จะถึง ที่ได้สร้างคุณค่า สร้างนิสัยรักการอ่านให้เกิดขึ้นแก่คน
ในชาติ เพราะอ่านกันมารุ่นแล้วรุ่นเล่า เพชรพระอุมา ยังคง
ครองความนิยม เป็นเพชรเม็ดงามที่อยู่ในใจของนักอ่าน
ตั้งแต่บุคคลระดับนายกรัฐมนตรี ข้าราชการชั้นสูง ผู้พิพากษา
นักการเมือง ศิลปิน ดารา-นักแสดง ผู้กำกับภาพยนตร์ พ่อค้า
ประชาชน นักเรียน นักศึกษา กระทั่งถึงคนรุ่นใหม่ใน พ.ศ.
ปัจจุบัน ที่หนังสือเล่มได้แปลงเปลี่ยนมาเป็นอีบุ๊ก อันมีน้ำหนัก
เบา พกพาสะดวก จะอ่านที่ไหนอย่างไรก็ได้ (ขอเพียงมีเครื่อง
และมีไฟ) และจะโดยรู้ตัวหรือไม่ก็ตาม กระทรวง ทบวง กรม
หน่วยงานทั้งภาครัฐและภาคเอกชน หรือองค์กรใดก็ตามที่

เกี่ยวข้องกับการอ่าน ส่งเสริมให้คนอ่านหนังสือ จะบังเกิดความรู้สึกว่า ต้องเป็นหนี้บุญคุณหนังสือเรื่องใดเรื่องหนึ่ง มากเป็นพิเศษ หนังสือเรื่องนั้นย่อมเป็น *เพชรพระอุมา* ของพนมเทียน

เพชรพระอุมา ของพนมเทียน ดังที่ทราบอยู่บ้างแล้วว่า นวนิยายเรื่องนี้จัดเป็นนวนิยายที่มีขนาดความยาวถึงขั้นยาวมาก หรือยาวที่สุดในโลก พนมเทียนผู้เขียนใช้เวลาเขียน 25 ปี 7 เดือน 2 วัน คือเริ่มเขียนขณะอายุ 33 ปี มาเขียนจบในวัย 59 ปี พร้อมมีประวัติการตีพิมพ์ที่ค่อนข้างแปลก คือพิมพ์ครั้งแรกสุด พ.ศ.2507 สำนักพิมพ์ผ่านฟ้าจัดพิมพ์ เป็นพ็อกเก็ตบุ๊กขาย 10 วัน ออกมาได้จำนวน 98 เล่ม พิมพ์ครั้งที่สอง พ.ศ.2513 ลงพิมพ์ในนิตยสารจักรวาล รายสัปดาห์ พิมพ์ช่วงที่สาม พ.ศ.2519 ลงพิมพ์ในหนังสือพิมพ์ เดลินิวส์ รายวัน (เฉพาะวันจันทร์) และพิมพ์ครั้งที่สี่ พ.ศ.2525 ลงพิมพ์ในนิตยสารจักรวาลปีน ซึ่งทั้งหมดนี้ยังไม่นับ *เพชรพระอุมา* ฉบับพิมพ์ปกแข็ง ทั้งที่พิมพ์จากสำนักพิมพ์ผ่านฟ้า สำนักพิมพ์คลังวิทยา สำนักพิมพ์हरรรษา จวบถึงยุคปัจจุบันของสำนักพิมพ์ ณ บ้านวรรณกรรม ที่พิมพ์ทั้งปกแข็งและปกอ่อน

จากความเป็นหนังสือเล่ม เพชรพระอุมาได้เดินทางมาถึงรูปแบบการอ่านที่เป็นอีบุ๊กกับแพรวสำนักพิมพ์ คล้ายๆว่าการอ่านถึงคราวต้องพลิกเปลี่ยนโฉมหน้า จากการอ่านบนหน้ากระดาษไปสู่การอ่านจากหน้าจอ ซึ่งจริงๆก็เป็นเช่นนั้น ทว่าในความเป็นจริงอีกชั้นหนึ่ง นี่คือการตอบสนอง อีบุ๊กคือเครื่องมือสื่อสาร คือเครื่องมือในการอ่านที่ทันสมัย ในขณะที่แก่นแท้และเนื้อหาสาระของเพชรพระอุมาก็ยังคงความเป็นเพชรอันแข็งแกร่ง มั่นคง และทรงคุณค่าอยู่เช่นเดิม ไม่เปลี่ยนแปลง

เพชรพระอุมา ฉบับอีบุ๊ก ยังคงแบ่งเนื้อหาและเรื่องราวออก 2 ภาค

ภาค 1 แบ่งออก 6 ตอน ประกอบด้วย

ตอนที่ 1 ไพรมหากาฬ

ตอนที่ 2 ดงมรณะ

ตอนที่ 3 จอมผีดิบมันตรัย

ตอนที่ 4 อาถรรพณ์นิทรานคร

ตอนที่ 5 ป่าโลกล้านปี

ตอนที่ 6 แงซายจอมจักรา

และภาค 2 แบ่งออก 6 ตอนเช่นกัน คือ

ตอนที่ 1 จอมพราน

ตอนที่ 2 ใ้เง้าดำ

ตอนที่ 3 จิตรางคนางค์

ตอนที่ 4 นาคเทวี

ตอนที่ 5 แต่ปางบรรพ์

ตอนที่ 6 มงกุฎไฟ

เพชรพระอุมา ทั้ง 2 ภาค 12 ตอน ท่านนักอ่านที่ยัง
ไม่เคยอ่านเรื่องนี้มาก่อน คงพร้อมแล้วที่จะอ่าน หรือถ้ายัง...
ยังไม่แจ่มกระจ่าง ขอท่านโปรดได้อ่านประโยคในคำพูดของ

พนมเทียนต่อไปนี้ ท่านได้เขียนเอาไว้ในหนังสือ อินไซด์เพชร
พระอุมา ภาค 1 (สำนักพิมพ์คณศบุรี 2554) โดยความช่วงหนึ่ง
มีอยู่ว่า

“นวนิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องการผจญภัยในป่าลึกและล่อง
เข้าไปในดินแดนสนธยา เนื้อหามีอยู่หลากหลาย สลับซับซ้อน
เป็นเรื่องของธรรมชาติป่าดงพงไพร ศิลปะของการใช้ชีวิต
อยู่ในป่า ศิลปะในการล่าสัตว์ทุกชนิด ความลึกลับพิสดารของ
ป่าดงพงพี ธรรมชาติวิสัยและนิสัยของสัตว์ป่าทุกประเภท
ความลึกลับมหัศจรรย์ของดินแดนหลงสำรวจ อาณาจักรใน
อดีตกาลนานแสนนานที่ซ่อนอยู่ในโลกซีกส่วนที่มนุษย์ยังไม่
อาจค้นพบได้ จิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ วิทยาศาสตร์ วิทยาศาสตร์
ไสยศาสตร์ อาวุธศึกษา ปรัชญา ตรรกศาสตร์ คุณธรรม
มนุษยธรรม จริยธรรม มโนธรรม ความรักระหว่างหนุ่มสาว
ระหว่างเพื่อนต่อเพื่อน ระหว่างนายและปาว ระหว่างมนุษย์กับ
สัตว์ เรื่องของกฎแห่งกรรม เรื่องของชาติภพ ฯลฯ รวมหมด
ทุกสรรพชาติ มาบรรจุอยู่ในเนื้อหาของนวนิยายเรื่องนี้”

เรียกว่าทุกสรรพสิ่ง ทุกสรรพศาสตร์วิชา มีอยู่ในเพชร
พระอุมา ขอท่านโปรดได้อ่านกันอย่างมีความสุข สำนักพิมพ์
กราบขอบพระคุณท่านนักเขียน คุณพนมเทียน ศิลปินแห่งชาติ
สาขาวรรณศิลป์ ปี 2540 คุณสมิตรา วิเศษสุวรรณภูมิ ผู้เป็น
ภริยา และคุณผาด พาสีกรณ์ ทายาทนักเขียน ที่ได้กรุณามอบ
เพชรพระอุมาแก่แพรวสำนักพิมพ์ สู่ท่านผู้อ่านในรูปแบบของ
อีบุ๊ก ดังที่ท่านกำลังจะได้อ่านกันต่อไปนี้

คำประกาศเกียรติคุณ

นายฉัตรชัย วิเศษสุวรรณภูมิ นามปากกา ‘พนมเทียน’ ปัจจุบันอายุ 66 ปี เกิดเมื่อวันที่ 23 พฤศจิกายน พ.ศ.2474 ที่จังหวัดปัตตานี เป็นนักเขียนผู้สร้างผลงานทางวรรณศิลป์ที่ทรงคุณค่าไว้อย่างมากมาย และต่อเนื่องมาเกือบ 5 ทศวรรษ

ผลงานของเขาปรากฏแพร่หลายและเป็นที่ยอมรับของผู้่านตลอดมา โดยเฉพาะนวนิยายซึ่งมีจำนวนถึง 38 เรื่อง หลายเรื่อง เช่น จุฬาทรีคูณ เล็บครุฑ เพชรพระอุมา และศิวาราตรี มีความโดดเด่นเฉพาะตัวอย่างที่จะหานักเขียนอื่นในแนวเดียวกันมาเทียบเคียงได้ยาก

‘พนมเทียน’ เป็นนักฝัน เขาถึงสามารถใช้จินตนาการสร้างสรรค์ผลงานโดยมีความรอบรู้และประสบการณ์อันหลากหลายเป็นพื้นฐาน งานเขียนของเขาจึงมีหลายประเภทหลายแนว คือมีทั้งประเภทจินตนิยาย อาชญนิยาย นวนิยาย แนวสืบสวนสอบสวน แนวผจญภัย แนวพาฝัน ตลอดจนสาระ

นิยาย คุณลักษณะเด่นอีกประการหนึ่งของเขา คือ การใช้ภาษา ด้วยลีลาอันงดงามและให้ภาพที่คมชัด งานของเขาจึงส่งผล สืบเนื่องไปถึงการสร้างงานศิลปะแขนงอื่น เช่น ละครวิทยุ ละครเวที ตลอดจนเพลงประกอบละครเวที โดยเฉพาะเรื่อง ‘จุฬาทรีคูณ’ นั้นเป็นที่นิยมกันมาตลอด 5 ทศวรรษ นอกจากนี้ เรื่อง ‘จุฬาทรีคูณ’ จินตนิยายเรื่อง ‘ศิวารাত্রี’ ของ ‘พนมเทียน’ ยังเป็นแรงบันดาลใจให้ ‘สกลวรรณ’ นำ ‘ศิวารাত্রี’ มาเขียนเป็น ร้อยกรองยาวกว่า 30,000 คำกลอน โดยอาศัยความงาม แห่งภาษาร้อยแก้วของ ‘พนมเทียน’ เป็นพื้นฐาน

งานเขียนของ ‘พนมเทียน’ มิได้เพียงแต่พาผู้อ่านเข้าไป สู่โลกแห่งจินตนาการที่มีแต่ความบันเทิงใจ หากอ่านอย่าง พิถีพิถันพิจารณา จะเห็นได้ว่าผู้เขียนยึดหลักการมนุษยธรรม อย่างมั่นคง เขาเห็นว่าโลกและชีวิตดำรงอยู่ด้วยมนุษยธรรม สันติภาพ และภราดรภาพ อันเป็นอุดมการณ์ของมนุษยชาติ ผลงานของเขาจึงให้ทั้งความสำเร็จอารมณ์และคุณค่าแห่งสาระ ที่แฝงเร้นอยู่เบื้องลึก ‘พนมเทียน’ ได้สร้างสรรค์ผลงานทาง วรรณศิลป์ทั้งงดงามและมีคุณค่า ประทับใจผู้อ่านต่างรุ่น ต่างวัย และต่างสถานภาพ มาเป็นเวลายาวนานเกือบครึ่งศตวรรษ

นายฉัตรชัย วิเศษสุวรรณภูมิ จึงได้รับการยกย่อง
เชิดชูเกียรติเป็นศิลปินแห่งชาติ สาขาวรรณศิลป์ ประจำปี
พุทธศักราช 2540

“ณ ที่ใดดวงใจไม่ไหวหวั่น

ขอฝ่าฟันอุปสรรคและขวากหนาม

ถึงสิ้นชาติวาสนาชะตากรรม

จะฝากนามโลกให้รู้ก็ขาย!”

มุมมองและแนวความคิด

ในการสร้างสรรค์วรรณกรรมของข้าพเจ้า

ข้าพเจ้าได้สร้างสรรค์งานวรรณกรรมออกมาในหลายรูปแบบ หลายแนวทาง และหลายลีลาของเรื่อง ไม่ว่าจะเป็นแนวนวนิยายพาฝัน นวนิยายตื่นเต้นผจญภัยโลดโผน แบบอาชญากรรม จารกรรม ซึ่งเต็มไปด้วยการต่อสู้ไหวพริบ เล่ห์เหลี่ยมกลอุบายต่าง ๆ ตลอดจนเรื่องหนัก ๆ และเรื่องทางจินตนิยาย ฯลฯ แทบจะเรียกได้ว่าข้าพเจ้าเขียนปรากฏเป็นผลงานออกมาแล้วในทุกแนวดังได้กล่าวมานี้

ไม่ว่าจะเป็นวรรณกรรมในรูปแบบใด ข้าพเจ้ามีมุมมองแนวความคิด และตระหนักเตือนอยู่เสมอว่า ตัวละครสำคัญของข้าพเจ้าในแต่ละเรื่องนั้น (ไม่ว่าเรื่องจะอยู่ในแนวร้ายหรือแนวดีเพียงไร) จะต้องมีความผิดกรรมของความเป็นมนุษย์ธรรมเป็นหลักเกณฑ์อยู่เสมอไป เพราะข้าพเจ้าระลึกอยู่เสมอว่ามนุษย์ธรรมเป็นสิ่งอันควรจะต้องสร้างสรรค์จรรโลงไว้ในโลก

ของมนุษยชาติ ไม่ว่าจะในยุคอดีต ยุคปัจจุบัน หรือยุคอนาคตก็ตาม โลกเรานั้น ถ้าปราศจากเสียซึ่งมนุษยธรรมลงเมื่อใด ก็จะต้องเสื่อมโทรมสลายลงสู่ความพินาศย่อยยับ และสังคมของมนุษย์ก็จะไม่เป็นของมนุษย์อีกต่อไป แต่น่าจะเป็นของสัตว์ชั้นต่ำเสียมากกว่า

ข้าพเจ้ามีมุมมองอยู่เสมอว่า มนุษยธรรมย่อมเป็นอันดับหนึ่งในสัญญาตญาณแห่งความเป็นมนุษย์ และมนุษยธรรมจะเป็นผลให้มนุสธรรม จริยธรรม คุณธรรม ตลอดจนศีลธรรมติดตามมาเองเป็นลำดับภายหลัง แต่ก่อนอื่นขอให้มนุษย์มี “ธรรม” ของการเป็นมนุษยชาติเอาไว้ก่อนเท่านั้น ข้าพเจ้าถือว่าเรื่องนี้เป็นเรื่องสำคัญยิ่งใหญ่ที่สุดในชีวิต และพยายามที่จะสะท้อนออกมาในรูปแบบของงานวรรณกรรมทุกเรื่องที่ข้าพเจ้าเขียน เพื่อให้ผู้อ่านได้มีจิตสำนึกในเรื่องดังกล่าวนี้ แม้จะไม่ทางตรงก็โดยทางอ้อม เพราะฉะนั้น มุมมองและแนวความคิดในการสร้างสรรค์วรรณกรรมของข้าพเจ้าก็คือ นอกเหนือจาก ความบันเทิง ความรู้ และสิ่งอื่นๆที่ผู้อ่านจะได้รับแล้ว สิ่งนั้นก็คือความมีมนุษยธรรมนั่นเอง

พนมเทียน

สิงหาคม 2544

หมายเหตุ: พนมเทียน เขียนข้อเขียนชิ้นนี้ลงตีพิมพ์
ในวารสารของหน่วยงานสำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรม
แห่งชาติ ที่ต้องการรวบรวมแนวความคิดในการสร้างสรรค์งาน
ของศิลปินแห่งชาติ สาขาวรรณศิลป์

ไชยยันต์ อนันตรัย ทะลึ่งพรวดขึ้นนั่งอย่างรวดเร็ว ตะปบมือไปทางด้านหัวนอน ซึ่งจำได้ว่าก่อนจะมอยหลับวางไรเฟิลกับไฟฉายไว้ที่นั่น ประกบฮันเตอร์ไว้กับกระโຈມมือ แล้วกดสวิตช์ลำแสงสว่างจำพวยพุ่งสาดขึ้นไปเบื้องบน แสงไฟที่ส่องขึ้นไปในยามนี้ยังไม่ช่วยให้มองเห็นอะไร นอกจากยอดไม้เตี้ยๆ และชะง่อนหินของบริเวณหุบเขาใหญ่ที่แวดล้อมอยู่ กับอากาศอันว่างเปล่าเว้งว่างเหมือนผืนผ้าสีดำที่ขึงกันอยู่เบื้องบน

“เร็ว เมย์! วิ่งไปเอาเสื้อผ้าของเรามา ลูกป็นอยู่ในนั้น! ผมจะระวังฉายไฟไว้เอง”

เขาร้องอย่างไม่หายใจ

มาเรีย ฮอฟมัน ในสภาพของนางเปลือยพุ่งถลาออกจากที่วิ่งตรงไปยังกองเสื้อผ้าพร้อมทั้งย่ามหลังของหล่อนเองและไชยยันต์ ซึ่งถอดออกทิ้งไว้ริมฝั่งธารอันเนื่องมาจากกลับไปเสียก่อนที่จะทันตระเตรียมไว้ใกล้ตัว หม่อมสาวออกเล่นหัวซุน

ห่างออกไปได้เพียง 5 - 6 ก้าวเท่านั้น มฤตยูที่ยังมองไม่เห็นตัว...
นอกจากได้ยินเสียงลมปีกที่ครางกระหึ่มครื้นครั่นเป็นพายุ
อยู่เหนือศีรษะจนขณะนี้ ก็พุ่งโจนกวดไล่หลังไปราวกับลมกรด
ลมปีกที่เลยผ่านศีรษะของไชยยันต์พัดวูบพร้อมกับกลิ่นสาบสา
งอย่างรุนแรง

“ระวัง!!”

ชายหนุ่มตะโกนออกมาสุดเสียง หมุนตัว สาดไฟฉายกับ
ลากล้องปืนตามเสียงที่โฉบผ่านศีรษะนั้น แวบเดียวที่ลำไฟ
สาดให้เห็นเงาทะมึนไม่ผิดอะไรกับราหูที่ตกลงมาใส่มาเรีย .600
ไนโตรฯในซอกแขนของเขาก็กะเปิดตูมสนั่นหวั่นไหวขึ้นจาก
ลากล้องซ้ายขวาสองนัดซ้อน สะท้านกลบสรรพสำเนียงใดทั้งสิ้น
ลงชั่วขณะจิตหนึ่ง

มาเรียร้องไวสุดยอดพอดั้ว วิบตาเดียวเท่านั้นที่สัมผัส
เตือนให้รู้ถึงมหาภัยที่จู่โจมหลังจากเบื้องบน หล่อนทั้งตัวเอง
คว่ำหน้าลงกับพื้นในลักษณะล้มฟาดโดยไม่คำนึงว่าร่างกาย
จะได้รับอันตรายเช่นไร

ในการล้มตัวเองอย่างกะทันหันเช่นนั้น มันก็ชั่วเสี้ยวของวินาทีที่ทรงเล็บอันแหลมคมจากปลายปีกด้านหนึ่งถากผ่านหลังอันเปล่าเปลือย ผิวหนังฉีกขาดเป็นทางราวกับคมดาบเฉียวจากลอนกันขึ้นมาจรดสะบักขวา เลือดซึมเป็นยางบอน ตนเองล้มลงไปกับสามสี่ทอด ไรเฟิลที่ถือในมือหลุดกระเด็นหายไปทางหนึ่ง โลกทั้งโลกพลิกหมุนไปหมด

ร่างอันใหญ่โตราวกับวัวมีปีกบินนั้นเลยผ่านหล่อนพุ่งเข้าชนต้นไม้เล็ก ๆ ที่ขึ้นอยู่ริมธารน้ำหักกลมเป็นทาง ดังสะท้อนเลื่อนลั่น พันลำธารไปปะทะกับกลุ่มหินผิงตรงข้าม พร้อมกับเสียงแผดร้องแหลมอย่างดุร้ายโครธแค้น

สำหรับไชยยันต์นั้น บัดนี้เพื่อนสาวผู้ร่วมสถานการณ์ร้ายของเขาจะเป็นเช่นไรบ้างก็สุดที่จะเดาได้ กระสุนจากไรเฟิลแฝดทั้งสองนัดหมดสิ้นไปแล้ว และกระสุนสำรองก็ไม่ได้มีติดตัวอยู่เลยขณะนี้ อดีตนายทหารหนุ่มตะโกนร้องอะไรลั่นออกมาไม่เป็นภาษา ฉายไฟลงต่ำคั่นหามาเรีย ซึ่งบัดนี้กำลังตะเกียกตะกายอยู่กับพื้น พยายามจะคลานเข้าหาไรเฟิลของหล่อนที่ตกอยู่ห่างออกไปประมาณ 5 - 6 เมตร

“อย่าฉายที่ฉัน ฉายจับตาของมันไว้!”

หล่อนร้องเตือนเสียงหลงมา

ไชยยันต์ได้สติ กระดกฝ่าไฟฉายส่องผ่านธารน้ำ ฟุ้งตรงไปยังฝั่งตรงข้ามที่ได้ยินเสียงไอค่างควาผิบบินเลยไปปะทะหิน หล่นอยู่ที่นั่น พริบตาต่อมานั่นเอง เขาก็ได้ยินเสียงมันร้อง ‘แจ๊ค!’ ฟังแล้วบาดลึกเข้าไปถึงชั่วหัวใจ มีเสียงเคลื่อนไหว ผลูปผลับ แล้วก็โผนพริบขึ้นมาจากโคนหินที่มันกำลัง หมอบคลานอยู่ ฟุ้งสวนเข้าใส่เขาเป็นเป้าหมายที่สอง

ไชยยันต์ไหวพริบดีเยี่ยม มันเกิดขึ้นอย่างกะทันหัน ในวินาทีฉุกเฉินขีดสุด เขาตั้งไฟฉายที่ยังเปิดค้างอยู่นั้นไว้บน แ่งหิน ตนเองกระโดดเข้าหลบที่หินใหญ่อีกก้อนหนึ่งทันควัน

อีกตุ่มหนึ่งที่เปรียบไม่ผิดอะไรกับพายุสุลาตันพัดเข้าใส่ ไฟฉายที่ตั้งล่อไว้ ถูกส่วนใดส่วนหนึ่งของปีกกระทบกระเด็นไป ตกอยู่กลางพื้นหิน แต่ลำแสงยังสว่างจ้าอยู่เช่นนั้น เพราะหลอด ไม่ขาด ลมจากปีกและสาบสาางฉุนก็แหบสลบ ไชยยันต์ผะหลังจำเ้าลงกับพื้นแล้วพลิกตัวเป็นลูกขนุนเข้าไปหลบอยู่ใต้ซอก พร้อมกับตะโกนสบถสาปแช่งเอ็ดอึ้ง ระคนไปกับเสียงคำราม ร้องอย่างกระหายเลือดของไอค่างควาผิ มันบินฉวัดเฉวียนอย่างรวดเร็วเป็นวงกลมไปรอบๆ ไชยยันต์แต่เสียงร้องและเสียงลมปีก

ที่วูบวาบครึ้นครึ้นอยู่ในนี้เท่านั้น ยอดไม้และพุ่มพงเตี้ย ๆ
ลู่ระเนนสะบัดไหวเพราะอำนาจลมจากปีกอันทรงพลังทั้งสอง
บางยอดหักขาดวินาศไปเพราะถูกชนอย่างดุร้ายเกรี้ยวกราด

กระสุนทั้งสองนัดของไซยยันต์ที่ระเบิดออกไปคงพลาด
เป้าหมาย หรือมิฉะนั้นก็ไม่ถูกเข้าที่ถนัด อาการของมันยامنนี้
ไม่ได้ส่อให้เห็นเลยว่าจะผลະหนึหรือได้รับความเจ็บปวด
แต่อย่างไรทั้งสิ้น มีแต่ความดุร้ายกระหายเลือด หวังที่จะโจมตี
เล่นงานมนุษย์ทั้งสองชีวิตให้จงได้

เขาพยายามจะคลานเข้าไปทางไฟฉายที่ตกอยู่ แต่แล้วก็
ต้องถอยหดเข้าหาซอกหินที่หลบอยู่ตามเดิม เมื่อมันวาบถลา
เข้ามาเหมือนจะมองเห็นอาการเขาอยู่ทุกขณะที่จ้องคอยโอกาส
อยู่

จังหวะนั่นเอง ลำไฟฉายจากมาเรียก็สาดจามาจากด้าน
ลำธารที่เห็นหล่นลุ่มกลิ้งอยู่ หล่นคงจะตั้งตัวได้แล้ว

เจ้าค้างคาวสุบเลือด ซึ่งคงจะหลุดขึ้นมาจากนรก
และหายหน้าจากการราวีคณะเดินทางไปชั่วระยะหนึ่ง ครั้นแล้ว
อยู่ ๆ ก็ปรากฏอย่างกะทันหัน...จู่โจมถึงตัวไซยยันต์กับมาเรีย

อย่างพรวดพราดราวกับจะมีอะไรชักนำมันมา บัดนี้บินร่อน
ขึ้นไปเบื้องสูงในระหว่างชะง่อนหุบ เหมือนจะรู้ว่าตัวมันเอง
กำลังจะตกเป็นเป้าหมายของกระสุน อาการบินร่อนโฉบเฉียว
เป็นไปอย่างแคล่วคล่องรวดเร็วที่สุดตามคุณลักษณะเดิมของมัน
ชนิดที่ไม่ยอมให้ไฟฉายจับได้ถนัด

ระหว่างที่ไชยยันต์เต้นเร้าไปทั้งตัวโดยทำอะไรไม่ถูก
นี่เอง เขาก็ได้ยินเสียงไรเฟิล .375 ของเพื่อนสาวแผดระเบิด
อย่างดุเดือดถี่ยิบสามนัดซ้อน เปลวไฟแลบเป็นทางแดงวาบ
ในความมืด พร้อมเสียงตะโกนเอ็ดอึงอย่างบ้าเลือดของมาเรีย

“ฉันจะฆ่าแกให้ได้ เจ้าสัตว์นรก!”

แล้วก็อีกเปรี้ยงหนึ่งสะท้อนไปในคลื่นอากาศอันเงิบสงัด
นั้น กัมปนาทของมันราวกับสายอสุณีบาด เสมือนมหิทธีอำนาจ
อันเกรียงไกรที่พระเจ้าเป็นเจ้าประทานลงมาให้เพื่อแก้ไข
สถานการณ์ร้ายของมนุษย์ทั้งสอง ซึ่งชีวิตกำลังจะตกเป็นเหยื่อ
ของอสูรร้ายที่มาในรูปกายของสัตว์ประหลาด

มันผงะร่อนแฉลบสูงขึ้นไปอีกในระหว่างชะง่อนหินที่ยื่น
ล้าออกมาจากหน้าผาเบื้องบน แล้วหายแวบเข้าไปยังมุมบัง

แห่งนั้น ต่อมาเมื่อเสียงครางกระซอกดังแหบต่ำอยู่ในลำคอ ซึ่งไม่สามารถจะเปรียบเทียบได้ว่ามันดังคล้ายเสียงร้องของสัตว์ประเภทไหน และไม่เคยได้ยินมาก่อนในชีวิต สำเนียงของมันฟังแล้วบังเกิดอาการสยองเกล้า ขนหัวลุกชัน เสียงนั้นดังสลับกันระหว่างเสียงต่ำเครือและเสียงกรีดแหลมยาว สำหรับไชยยันต์ เขาสดับเป็นเสียงเปรต หรือมิฉะนั้นก็อสุรกายในอบายภูมิ ร้องขอส่วนบุญ

มันหวีดยาวโหยหวนเย็นยะเยือกก้องไปไกล ปกคลุมไปหมดทั้งหุบ จะเป็นเสียงของความโกรธแค้น เจ็บปวด หรือทุกข์ระทมทรมานก็สุดที่จะประมวลออกไปได้ ท่ามกลางขวัญและกำลังใจที่เตลิดไปด้วยความสยองกลัวจนแทบจะระงับสติอารมณ์ไม่ได้ในขณะนี้

มาเรียมยังนัดที่สื่อก่อนไปแล้วก็ฉายไฟ GRAT ส่องไปเบื้องสูงไว้ พลังก็วิ่งหอบเอาเสื้อผ้าและย่ามหลังเข้ามาทრุดหมอบอยู่ข้างไชยยันต์ ผู้บัดนี้กำลังนอนหมอบกระดกตัวแข็งอยู่ใต้ซอกหิน เขามาได้สติอีกครั้งเมื่อได้ยินเสียงเพื่อนสาวตะโกนกรอกช่องหูละล่ำละลัก

“บรรจุกบป็นเร็ว! ฆ่ามันให้ได้!”

ไซยยันต์ตะครุบเสื้อล่าสัตว์ของเขาขึ้นมา แกะกระสุนไรเฟิลที่เสียบติดอยู่กับรังลูกปืนอันเย็บเป็นแผงไว้ตรงอกเสื้อ ออกมาอย่างลนลาน หักลำไรเฟิลแฝดแล้วยัดกระสุนเข้าไปอย่างรวดเร็วที่สุด พร้อมทั้งกำไว้ในมืออีก 2 - 3 นัด ในขณะที่มาเรียก็ฉายไฟจับไปยังชะง่อนหินลูกที่เห็นมันแฉลบหายลับเข้าไปนั้น แล้วบรรจุกะสุนชุดใหม่ของตนเข้าแม็กกาซีนเช่นกัน หีบพานท้ายไว้ในซอกแขน เยกปากกระบอกปืนขึ้นจ้องระวัง หล่อนใช้วิธียิงแบบประจัญบาน โดยไม่ได้เอาขึ้นประทับไหล่ เพราะต้องการปล่อยกระสุนออกไปอย่างรวดเร็วที่สุด สำหรับเป้าหมายเคลื่อนที่ราวกับเครื่องบินไอพ่นนั้น

“ออกมา ไอ้ผีบ้า แล้วก็ร่อนลงมาอีกครั้ง!! เหยื่อของเอ็งอยู่นี่!”

ไซยยันต์ตะโกนทำท่ายืนไปสุดเสียงอย่างบ้าระห่ำพอๆกัน ถลันลูกขึ้นย่นกระชับไรเฟิลมัน อีกมือหนึ่งกำลูกปืนสำรองไว้ กัดกรามแน่น

ขณะจิตหนึ่งที่มีความเจียบสงัดอย่างเข้ามาปกคลุมเหมือน
ไม่ได้เกิดอะไรขึ้นเลย คงได้ยินแต่เสียงตะโกนสาปแช่งทำลาย
ของไชยยันต์ก้องสะท้อนไปมาอยู่คนเดียว อึดใจต่อมาเขาก็วิ่ง
เข้าไปเก็บไฟฉายที่ยังส่องจ้อยอยู่กับพื้นขึ้นมาถือไว้ นานขนาน
ไปกับลากล้องปืน มาเรียถอยระว่างคุมเชิงเข้ามาเอาหลังชน
ต่างเสาไฟสูงขึ้นไปคนละด้านกราดอยู่ไปมา

จากผิวกายที่สัมผัสเบียดชิดกัน ดูเหมือนจะหยั่งได้ถึง
หัวใจแต่ละฝ่ายที่เต้นเร้าไม่ใช่ว่าอยู่ในขณะนี้ได้อย่างชัดเจน

“ทำไมมันถึงเจียบไป โดนลูกปืนคุณเข้าไปข้างแล้ว
กระมัง”

ไชยยันต์พูดเสียงสั้น

“ไม่รู้เหมือนกัน ขณะที่ยิงเห็นตัวไม่ถนัด แต่อย่าเพิ่ง
ไวใจ มันยังไม่ไปไหนหรอก อาจเกาะหลบอยู่หลังชะง่อนหิน
ก่อนบนนั้นแหละ ระวัง ไฟไฟให้ดี”

เสียงมาเรียตอบมาสั้นสะท้านพอๆกัน

ขณะนั้นเอง จากลำไฟทั้งสองกระบอกที่กราดค้นหา
สายตาของไซยยันต์ซึ่งยืนอยู่ในมุมหนึ่งก็สังเกตเห็นที่ขอบ
ชะง่อนหิน ซึ่งแยกเป็นกิ่งล้าออกมากลางอากาศสีลึบห้ำองศา
เฉียงจากหน้าผาใหญ่ มีอะไรโหวดุบติบอยู่ทางซ้ายมือ ครั้งแรก
เขาเข้าใจว่าเป็นหิน แต่ผิดปกติไปเมื่อเห็นมันขยับเขยื้อนได้

นั่นคือปลายปีกอันเป็นพืดหนังของมันเป็นหนึ่งซึ่งเกาะ
บังหินแท่งนั้นไว้ และขยับอย่างเงิบกริบในอาการไต่เตี้ยะ
เหมือนจะหาที่ยึดตัวให้ถนัด

ไซยยันต์ก็ตรึงฝีปากแน่น ประทับป็นขึ้นไหล่ในพริบตา
นั้น เล็งตามแสงไฟไปยังส่วนใดส่วนหนึ่งของมันที่เห็น
เคลื่อนไหวลั่นล่ออยู่ แล้วระเบิดล้ากล้องขวาวออกไป เสียงมันดัง
เหมือนฟ้าผ่าในนรก อานุภาพแห่งเสียงปานว่าหินภูเขาเอบด้าน
จะแยกร้าวฉานออกจากกัน

ตำแหน่งที่หมายตาไว้ปรากฏเศษหินชิ้นใหญ่ๆเท่า
กระเบาะมือกระจายว่อนไปคนละทิศละทาง พร้อมกับม่านฝุ่น
ขาวมัวตลบแลเห็นชัดในแสงไฟส่อง ม่านฝุ่นที่บีบเป็นก้อนลอยคลุ้ง
ปกคลุมบริเวณที่กระสุนกระทบอยู่ชั่วครู่ก็จางลง สิ่งที่เห็นลั่นล่อ
เมื่อสักครู่อันตรธานหายไปเสียแล้ว ไม่มีอะไรมากำหนดได้ว่า

กระสุนนัดนั้นได้ผลเพียงไรหรือไม่ แต่อย่างน้อยที่สุด...จากแรง
ทำลายมหาศาลนั้นก็คงสร้างความสะตุงสะเทือนให้แก่นั่นได้
แน่นอน

ชายหนุ่มรีบหักลำกล้องสลัดปลอกที่ยิงออกแล้วบรรจุ
ใหม่ให้ครบ 2 นัดแล้วยังจ้องพร้อมอยู่เช่นนั้น เบิกตากว้าง
พยายามค้นหา นิ้วแตะรออยู่ที่ไกหลัง พร้อมที่จะปล่อยซ้ำ
ออกไปในพริบตาที่มันโผล่ออกมาให้เห็น

“เห็นมันรึ?”

เสียงมาเรียกระซิบพรั่ำๆมา ตัวหล่อนเองก็ประทับป็น
คอยระวังอยู่แทบไม่หายใจ

“เห็น คล้ายๆจะเป็นปีกของมันข้างใดข้างหนึ่ง โผล่ออกมา
ที่แ่งหินบนชะง่อนโน้น”

“ยิงตรงเป้าหมายหรือเปล่า?”

“ต่ำลงมาประมาณ 6 นิ้วจากระดับเล็ง แต่คิดว่าควรจะถูก
มันผลุบหายเข้าไปแล้ว”

ไม่ทันจะขาดเสียงพูดคำสุดท้ายของเขานั่นเอง

ทั้งสองก็ต้องสะดุ้งสุดตัวพร้อมกัน เพราะเสียงแผดร้องแหลมกึกก้องทำลายความเงียบสงัดอันเต็มไปด้วยปรีศนา นั้นอย่างจุใจกะทันหัน พร้อมกับเสียงแผ่นโผนกระพือปีกถึรวัทะยานดังตรกรี่เข้ามาจากหลังชะง่อนหินลูกนั้น

ภาพที่เห็นถนัดที่สุดในชั่วพริบตา ก็คือ เงามดำมืดดุจเงาปีศาจวูบถลาเข้าใส่

.375 แม็กนัมกับ .600 ไนโตรเจนแผดกัมปนาทประสานกันขึ้นเป็นเสียงเดียวกัน และพร้อม ๆ กับกระสุนระเบิดพ่นลำกล้องออกไปนั่นเอง สิ่งหนึ่งก็กระทบเข้ากับกลางลำตัวของคนทั้งสองอย่างแรงเหมือนถูกตีด้วยฝ่าใโบขนาดใหญ่ ปลิวกระเด็นลอยจากพื้นไปล้มกลิ้งอยู่คนละทาง

ปืนกับไฟฉายหลุดจากมือตกไปที่ใดไม่ทราบได้ และดับวูบลงบัดนั้นด้วยความสะเทือน ถ้าไม่หลุดขาดก็สวิตช์ถูกดับ เพราะอำนาจความแรงที่ปลิวหลุดมือไป

วินาทีดับจิตที่ประสาททุกส่วนมีนงงทำอะไรไม่ถูก นอกจากนอนซดิกไปทั้งตัวนี้เอง ไชยยันต์ได้ยินเสียงกรีดร้อง

สะท้อนท้อง...มันเป็นเสียงของมนุษย์ชัด ๆ...มนุษย์ผู้หญิง!
เสียงที่เปล่งออกมาอย่างเจ็บปวดรวดร้าวที่สุด

เสียงนั้นมันติดตามไปกับเสียงชนปะทะพุ่มไม้หวั่นไหว
แล้วหล่นตมสนั่นลงไปใธารน้ำ เสียงดีนร่น น้ำแตกกระจาย
แล้วเคลื่อนไหวตะเกียกตะกายบุกขึ้นไปยังกอตะไคร้น้ำของผืน
ธารด้านตรงข้าม

“เมย์!!”

เขาตะโกนสุดเสียงอย่างตระหนกขีดสุด เสียงร้องที่ได้ยิน
มันจะต้องเป็นเสียงของมาเรีย ฮอฟมัน อย่างไม่มีปัญหา
เขาเข้าใจเช่นนั้นท่ามกลางประสาทอันหม่นคัวงอยู่ในขณะนี้...
หล่นคงถูกเขี้ยวหรือมีจะนั้นก็เล็บของมันเข้าอย่างฉกรรจ์ที่สุด
และเขาก็ได้ยินเสียงมันตกลงกลางธารน้ำด้วย อาจคาบมาเรีย
ติดปากไป ทั้งๆที่ตัวมันเองถูกลูกปืนที่สาธสวนขึ้นไปอย่างจัง

เสียงดีนร่นของเจ้าสัตว์ครึ่งนกครึ่งหนูนั้นยังดังอยู่ฟาก
ตรงข้าม ลักษณะของมันกำลังตะกายกระเสือกกระสน

“เมย์ อยู่ที่ไหน?”

ไชยยันต์แผดเสียงกึกก้องออกไปอีก สติแทบไม่อยู่กับตัวในขณะนี้ คลานเปะปะอยู่กับพื้นอันมีดมืดคล้ำหาทางไม่ถูก

เขาได้ยินเสียงร้องครวญครางตอบมาจากความมืด เบื้องหน้า...ครั้งนี้มันแผ่วเบา โหยละห้อย เสียงร้อง “โธ้ย!...” แล้วก็ล้วยไปกับอาการสะอึกสะอื้นรำให้

ความตระหนกตกใจทำให้อดีตนายทหารหนุ่มแทบจะเป็นบ้าไปในขณะนี้ เขาตะโกนเรียกชื่อหล่อนถี่ๆเอ็ดอึ้งไปทั้งความเจ็บนั้น ทะยานทรงกายขึ้นหมุนคว้าง พยายามจะสดับฟังที่มาของเสียง ตัวเองก็มีมือเปล่า อาวุธและไฟฉายหลุดหายจากมือไปทางใดแล้วก็ไม่ทราบ รอบด้านก็มีดมืดราวกับตกอยู่ในเหวนรก ไชยยันต์ออกวิ่งถลาเปะปะชนปะทะก้อนหินหมุนคว้างหาทางไม่ถูก ปากก็ตะโกนเรียกเพื่อนสาวอยู่เช่นนั้น

เสียงคร่ำครวญพิลาปร่ำนั้นแผ่วจางลงเป็นลำดับ แล้วทันทีนั้นก็กลายเป็นเสียงหัวเราะเยือกเย็นกังวานมา ฟังสยองไปทุกชุมชน เสียงหัวเราะของผู้หญิง!! มันหวานวิเวก ไพเราะราวกับระฆังเงิน ในขณะเดียวกันก็เย็นสยองบาดลึก เข้าไปถึงกลางหัวใจ ยึดประสาททุกส่วนให้ซึ่งนั่งอยู่กับที่

“เมย์! เป็นอย่างไรบ้าง อยู่ที่ไหน นั่นคุณบ้าไปแล้วรี”

ไชยยันต์ตะเบ็งเสียงหลง กายสั่นเทิ้ม

ทุกครั้งที่เขาตะโกนโวยวายออกไป เสียงหัวเราะจะสะท้อนก้องตอบมาทุกครั้ง สลับไปกับเสียงร่ำไห้สะอึกสะอื้น

ร่างกายของเขาในขณะนี้รู้สึกว่าจะขยายใหญ่โตขึ้นถึงสามเท่าด้วยชุมชนที่พองขึ้นขึ้น บางสิ่งบางอย่างทำให้สะดุ้งใจ บอกไม่ถูก เบิกตาโพล่งอยู่ในความมืด พยายามคุมสติไว้ ไม่กล้าที่จะทำเสียงดังออกมาอย่างครั้งแรก จ้องมองไปทางตำแหน่งที่มาของเสียง แล้วกระซิบบเรียกนามของหญิงสาวแผ่วเบาที่สุด

เจียบส่งดลงอีกครั้ง ไม่มีสำสำเนียงใดๆแว่วมาให้ได้ยินอีกเลย นอกจากเสียงหัวใจเต้นรัวของตนเอง

ไชยยันต์สะกดลมหายใจ ค่อยๆทรุดกายลงนั่งคุกเข่า พยายามเรียกร่องประสาททุกส่วนที่กำลังจะเป็นอัมพาต

ในขณะนี้ให้กลับคืนตื่นพร้อมขึ้นมา แล้วควานมืองมหาไปรอบๆ
กาย

เกือบสะดุ้งเมื่อคลำไปสัมผัสกับร่างกายของใครคนหนึ่ง
นอนหงายเหยียดยาวอยู่ทางด้านซ้าย ภายหลังจากลูบคลำ
เขาก็พบกับความประหลาดใจเหลือที่จะกล่าว มันจะเป็นร่าง
ของใครไปไม่ได้ นอกจากมาเรีย ฮอฟมัน หล่อนนอนสนิทนิ่ง
ร่างกายอุ่น มือคลำไปที่หน้าอก...ก็ยังสัมผัสได้ว่ามันสะท้อนขึ้น
ลงเป็นระลอกของการหายใจ

หล่อนอยู่ใกล้ๆเขานี่เอง และยังไม่ตาย!

พยายามเขย่าตัว กระซิบเรียกร้อนรน อึดใจต่อมานั่นเอง
เหม่มสาวก็กระดิกกาย ชันศีระชะขึ้น

“ไชยยันต์”

หล่อนกระซิบตอบเรียกเขาตื่นๆ ต่างคนต่างจับแขนกัน
แน่น

“คุณไม่ได้เป็นอะไรหรอกหรือ?”

“ฉันหมดความรู้สึกไปชั่วขณะ หัวไปฟาดกับหิน...
ไอ้ค่างคาวนั้นไปไหนแล้ว รู้สึกว่ามันจะถูกลูกปืนของเรา”

มาเรียกระชิบกระซาบ

ไซยยันต์ยิงงจัด

“เมื่อหยกๆนี้เอง ผมได้ยินเสียงคุณหวีดร้อง ครวญคราง
แล้วก็หัวเราะ...”

แหม่มสาวลืมนตาโพลง

“ฉันยังไม่ได้ร้องอะไรออกมาสักคำเดียว เพิ่งจะรู้สึกตัว
ขึ้นมาเดี๋ยวนี้เอง”

ไซยยันต์เย็นเข้าไปถึงไขสันหลัง

“เอ๊ะ! แล้ว...เสียงผู้หญิงร้องเมื่อตะกี้...?”

“เสียงผู้หญิงที่ไหนกัน ฉันไม่ได้ยินอะไรเลยสักนิด
ครั้งสุดท้ายเท่าที่เห็นและได้ยิน มันพุ่งเข้ามาเอาปีกตีเราขณะที่
เรายังสวนออกไป แล้วฉันก็กระเด็นไปเอาหัวฟาดกับแง่หิน
หมดความรู้สึกไปชั่วขณะ ว่าแต่ไอ้ค่างคาวนั้นไปไหนแล้ว”

มาเรียร้องออกมาอย่างสำคัญ

ระหว่างที่ไชยยันต์ตะลึง หล่อนควานหาไปรอบๆตัวแล้ว พบกับไฟฉายท่อนหนึ่ง ฉวยขึ้นมาขยับจะกดสวิตช์ แต่ไชยยันต์คว้าข้อมือไว้ในทันทีนั้น

“อย่าเพิ่ง!”

เขากระชับเร็วปรือ เบิกตาโพล่ง พยายามจ้องมองฝ่าความมืดไปยังด้านลำธาร

“ปิ่น! ปิ่นของคุณอยู่ไหน เมย์”

แทนคำตอบ มาเรียเอามือควานแล้วยัดเยียดไรเฟิลกระบอกหนึ่งมาให้ในมือเขา สัมผัสชนิดเดียว ไชยยันต์ก็รู้ว่ามันคือ .600 ไนโตรฯลำกล้องแฝดของเขานั้นเอง มาเรียลงไปพบเข้า แสดงว่ามันคงจะตกอยู่กับพื้นใกล้ๆตัวหล่อน จำได้ว่ากระสุนลำกล้องซ้ายอีกนัดหนึ่งยังเหลืออยู่ ไชยยันต์กระชับปืนแน่น นิ้วสอดเข้าโกร่งไกแต่อยู่ที่ไกหลัง ยกปากกระบอกจ้อง

ไปทางด้านนั้น มาเรียหมอบเบียดกายสั่นเทาอยู่เคียงข้างเขา
มือกำไฟฉายพร้อม

“มันยังอยู่หรือ?”

หล่อนถาม

“เจียบ! อย่าเพิ่งพูดอะไรทั้งสิ้น”

เขาเอาศอกสะกิดพร้อมกับห้ามอย่างร้อนรน มาเรีย
สงบนิ่งตามคำสั่งในทันทีนั้น ทั้งคู่แทบจะไม่หายใจ

ความเจียบปกคลุมบริเวณอันมืดสนิทเต็มไปด้วยปริศนา
เร้นลับนั้นอีกวาระหนึ่ง มันเจียบเหมือนกับว่าโลกทั้งโลกจะหยุดนิ่ง
อยู่กับที่ ฉะนั้น ไม่มีเสียงการเคลื่อนไหวหรือเสียงร้องครวญคราง
ประหลาดที่ไชยยันต์ได้ยินอยู่เมื่อครู่นี้ปรากฏขึ้นให้ได้ยินอีก
ในยามที่มาเรียกลับคืนสติและร่วมรับรู้เหตุการณ์กับเขาด้วย
เช่นนี้ ดูราวกับว่าสิ่งที่ได้ยินมันเกิดจากอุปาทานของตนเอง
แต่ไชยยันต์กล้าสาบานว่า เขาไม่ได้หูผาดไปเลยจนนิดเดียว
และบัดนี้เขาก็เพิ่งจะรู้แน่ๆ เสียงที่ลอยมานั้นไม่ใช่เสียงของ
มาเรีย ฮอฟมัน อย่างที่เข้าใจแต่แรก

มันเป็นเสียงอะไร?...เหตุใดเจ้าคางคกตัวนั้นจึงทำเสียงกรีดร้องและเสียงหัวเราะ..ราวกับมนุษย์เช่นนั้น!

มนุษย์ผู้หญิง!!

ชนของเขาลูกเป็นระลอก ศีรษะรู้สึกพองโตเท่ากระบุงไม่ว่าจะพยายามควบคุมสติเช่นไรก็ตาม มาเรียเพิ่งจะฟื้นคืนสติขึ้นมา และหล่อนไม่มีโอกาสที่จะได้ยินอย่างที่เขาดำเนินเมื่อครู่นี้

ที่แน่นอนอย่างไม่มีอะไรจะต้องเคลือบแคลงก็คือมันถูกป็นแน่แล้วขณะที่ฟุ้งสวนเข้าไปใส่เข้ากับมาเรีย และหล่นร่วงลงไปใ้ในธารน้ำตะกายคลานขึ้นไปยังอีกฝั่งหนึ่ง บัดนี้ เขารอคอยเสียงของการเคลื่อนไหวหรือเสียงใด ๆก็ตามที่จะปรากฏขึ้นจากมัน ทว่าก็มีแต่ความเงียบเชียบ

อึดใจใหญ่ ๆ ต่อมา ไชยยันต์ยกพานท้ายป็นที่หนีบอยู่ในซอกแขนขึ้นประทับไหล่

“ฉายไฟ เมย์!”

เขาออกคำสั่ง พร้อมทั้งจะลั่นกระสุนนัดสุดท้ายออกไป
ในทันทีที่อะไรก็ตามปรากฏขึ้นในลำแสงของไฟฉาย

มีเสียงสวิตช์ไฟฉายลั่นในมือของมาเรีย แล้วไซยยันต์ก็
รู้สึกเย็นวาบขึ้นอีกครั้งเมื่อได้ยินหญิงสาวละล่ำละลักออกมาว่า

“หลุดขาด!”

วินาทีวิกฤตินี้ทำให้ตัดสินใจอย่างไรไม่ถูกไปชั่วขณะ
ไซยยันต์เดินเราไปหมดทุกเส้นประสาท โอ้ไฟเจ้ากรรมเกิด
ทรยศขึ้นมาอีกแล้วในยามฉุกเฉินต้องการฟิงพามันอย่างที่สุดนี้
หลุดมันคงจะขาดไปเพราะการตกกระเด็นกับพื้นอย่างรุนแรง
หรือมิฉะนั้นตัวไฟฉายก็ต้องมีอะไรชำรุด ทำให้มันไม่สามารถจะ
เปล่งแสงออกไปได้

ไซยยันต์สบถออกมาในลำคอ กระสับกระส่ายไปหมด

“แน่ใจหรือว่ามันยังอยู่ที่นั่น?”

“ผมได้ยินมันพลัดลงไปในลำธารน้ำแล้วตะกายขึ้นฝั่ง
ตรงข้ามไปเจียบอยู่ที่นั่น มันจะต้องอยู่ฝั่งโน้นแน่นอน

แต่ทำยังไงดี เรามองไม่เห็นอะไรเลย กระสุนก็มีติดป็นอยู่นัดเดียวเท่านั้น ถ้านัดสุดท้ายไม่อยู่ เราเสร็จ”

“คอยระวังไว้ ฉันจะมหาไฟฉายอีกกระบอก”

“อย่า! อันตรายที่สุด มันมองเห็นเรา แต่เรามองไม่เห็นมันเลย”

“จะรอให้มันมาถึงคอกหอยรี”

“ก็ยิ่งดีกว่าที่จะยื่นคอกไปให้มันเร็วขึ้น แต่ผมคิดว่าเราเป็นต่อมันแล้ว มันถูกปืนเจ็บแน่ อาจบินไม่ไหว ขอให้ได้เป้าหมายแน่ๆอีกนัดเดียวเท่านั้น”

มาเรียหมุนตัวไปรอบๆในความมืด มันเป็นวินาทีที่ตัดสินใจอย่างไรไม่ถูกทั้งสิ้น ความเจ็บ...เต็มไปด้วยปัญหาและเจ้าความเจ็บอันทลายอะไรไม่ถูกชนิดนี้แหละ มักจะถูกทำลายขึ้นด้วยเหตุร้ายจนถึงตัวอย่างจับพลันชนิดรับมือไม่ทันเสมอ

มันอาจหมดฤทธิ์นอนกองอยู่กับที่ พบวาระสุดท้ายไปแล้วก็ได้...

หรือมีฉะนั้นก็อาจรอคอยหาจังหวะอันเหมาะเจาะที่สุด
ที่จะพุ่งเข้าถึงตัวศัตรูแบบสัตว์ร้ายล่าบากลทั้งหลาย

ไม่มีสิ่งใดจะบอกได้!

กระสุนเพียงนัดเดียวและนัดสุดท้ายเท่าที่มีติดปืนอยู่
ในขณะนี้สร้างความลำบากใจให้แก่ฝ่ายมนุษย์เหลือที่จะกล่าว
เพราะชีวิตย่อมจะฝากไว้กับกระสุนนัดเดียวนี้เท่านั้น ความจริง
ไซยยันต์ถือกำสำรองไว้ในอุ้งมือหลายนัด แต่มันก็หลุดกระเด็น
หายไปหมด ขณะที่ถูกปีกตีกระทบล้มกลิ้งไป สถานการณ์มัน
วิกฤติ คาบเส้นเป็นเส้นตายเอาจริง ๆ ถ้าเขามีลูกปืนอีกเพียง
2 - 3 นัดเท่านั้น เขาย่อมจะอบอุนใจและมีหนทางได้เปรียบมัน
มากกว่านี้ โดยวิธียิงสุมและรอฟังผล

ไม่มีทางเลือกอย่างอื่นดีไปกว่าคุมเชิงมัน คอยฟังเสียง
อยู่เช่นนี้

เหมือนจะรู้เชิงทันความคิด เจ้าสัตว์อันน่าขนหัวลุกตุนั้น
ไม่ได้กระโดดกระตากให้เสียงใดๆ เพื่อฝ่ายมนุษย์ได้สังเกต
ค้นหาที่หมายได้เลย ไม่ว่าจะเป็นเสียงของการเคลื่อนไหวหรือ

เสียงร้องคราง มันเงิบไปราวกับว่าหมดสิ้นลมปราณไปแล้ว
จะนั้น

ไชยยันต์ส่งเสียงตะเพิดลั่นขึ้นในความเงิบนั้น

เสียงของเขาสะท้อนก้องไปทั้งธารน้ำและหุบเขา
โดยไม่มีเสียงใดตอบมาให้จับทิศทางได้ นายทหารหนุ่มเปล่งเสียง
เอ็ดอยู่เช่นนั้นอีกพักใหญ่ แต่ก็ปราศจากผล

ต่อมาเขาเอามือควานหาก่อนหินเบื้อง ๆ ขนาดกำปั้น
ขว้างปาเดาสุ่มข้ามธารน้ำไปตกกระทบโขดหินฝั่งตรงข้าม
โดยแจกจ่ายไปยังตำแหน่งต่าง ๆ ที่คิดว่าร่างของมันอาจ
หมอบซุ่มอยู่ มาเรียช่วยระดมขว้างปา ทำเสียงไล่ด้วยอีกแรง
หนึ่ง

ผลก็คือความเงิบบังนอย่างมีปริศนาอยู่เช่นเคย

ทั้งสองจ้องตากันในความมืดอีกครั้ง

“มันอาจตายแล้วกระมัง?”

ในที่สุดไชยยันต์กระซิบแผ่วเบา

ทันใดนั้น มาเรียก็บีบแขนเขาแน่น

“ฟังนั่น!”

ไชยยันต์สะกดกลั่นใจ พยายามเงี่ยหู แล้วหัวใจก็เริ่มเต้นแรงขึ้นอีกครั้ง เขาได้ยินเสียงของการเคลื่อนไหวอย่างแผ่วเบา ดังมาจากพื้นหินที่ใดที่หนึ่งบริเวณฝั่งตรงข้าม เป็นเสียงของสิ่งนั้น ๆ หนัก ๆ ที่กำลังกระดืบอย่างเข้มข้นเข้าไปกับโขดหิน และที่มันชัดเจนที่สุด...ก็คือเสียงก้อนหินเล็ก ๆ บางแห่งทวนน้ำหนักไม่ได้ หลุดร่วงกลิ้งลงไปกระทบพื้นและหินใหญ่บางก้อนที่ลั่นคึก

ขณะที่ลืมหันตาโพล่งจ้องเหมือนจะให้แก้วตาของตนเองทะลุความมืดเข้าไปได้นั้น เพื่อนสาวผู้ร่วมชะตากรรมก็สะกิดแขนเขา ซี่มือเป็นความหมายบอกทิศทางแทนคำพูดไปทางด้านซ้าย ประสาทสัมผัสในด้านการฟังเสียงของมาเรีย ฮอฟมัน ย่อมเที่ยงตรงแม่นยำเสมอพอ ๆ กับพรานอาชีพคนหนึ่ง เขาจำเป็นต้องมอบความไว้วางใจให้แก่หล่อนในด้านนี้ แม้หูตนเองจะฟังไปอีกด้าน

ไชยยันต์ก็ตัดสินใจเด็ดขาดในชั่วพริบตานั้นตามนิสัย
ของทหาร

เขาเบนปากกระบอกปืนไปยังทิศทางที่มาเรียชีบอก
กะคำนวณด้วยประสาทสัมผัสทั้งหมด อย่างน้อยที่สุด
ไอ้คางคานรক্তตัวนั้นก็ไม่ใช่สัตว์เล็ก ไม่ส่วนใดก็ส่วนหนึ่งของ
มันควรจะตักตออยู่ในทางป็นของเขาบ้างแน่นอน แล้วนิ้ว
ที่เกร็งอยู่กับไกหลังของดับเบิลโรเฟิลก็กระดิก

เสียงกระสุนระเบิดก็ก้องเหมือนฟ้าถล่ม มันดังอื้ออึง
กลบสรรพสำเนียงใดๆอยู่ใต้ใจใหญ่ด้วยคลื่นเสียงที่สะท้อนซ้ำ
ไปทุกอณูของบรรยากาศที่แวดล้อมอยู่ ครั้นแล้วก็ค่อยๆ
จางหายไป ทุกสิ่งทุกอย่างถูกกลืนอยู่ในความเงียบอันน่าพิศวง
ตามเดิม ไม่มีสำเนียงใดๆแว่วมาให้ได้ยินอีกเลย

ปัญหาก็เกิดขึ้นอย่างสุดที่จะคาดได้อีกครั้ง

“ทำไมมันเงียบไปอย่างนั้น เราน่าจะได้ยินเสียงจากมัน
บ้าง อย่างน้อยก็น่าจะกระดิกตัว”

ไชยยันต์พึมพำอย่างฟันปัญญา

“อาจถูกเข้าที่สำคัญ ตายสนิทไปแล้วก็ได้”

มาเรียกว่า ค่อย ๆ ทรงกายขึ้นยืน ไชยยันต์ยืนตาม อีกมือหนึ่งจับแขนเพื่อนสาวไว้มัน บัดนี้สายตาของคนทั้งสอง เริ่มจะคุ้นกับความมืด และอาศัยจากแสงดาวรุ่งที่เปล่งรัศมี สุกปลั่งอยู่บนชอกไสลส่องแสงราง ๆ ลงมา ทำให้มองเห็น ภูมิประเทศรอบตัวในลักษณะเงาตะคุ่มทั่วไป เบื้องหน้าห่าง ออกไปทางด้านซ้ายมือเพียงไม่เกิน 10 ก้าว เศษของถ่านจาก กองไฟยังเหลือเชื้อให้เห็นแดงเรืองอยู่เล็กน้อย เมื่อลมโกลัรุ่ม พัดโชยมา มันก็ส่องแสงโชนขึ้นท่ามกลางกองชี้เถา

“เราต้องกล้า ไชยยันต์...”

เสียงมาเรียกระซิบต่อมา ขณะที่ชำเลืองไปยังกองถ่านไฟ ที่พอจะเหลือเชื้ออยู่ริบหรือจะดับมิดับแหล่งนั้น

“ถ้าขึ้นมันคอยระวังคุมเชิง โดยที่เราก็มองไม่เห็นอะไร และก็ไม่มีอาวุธที่จะต่อสู้กับมันได้เช่นนี้ ไม่ช่วยอะไรเราขึ้นมา ได้เลย ขณะนี้ไม่ว่าเราจะหลบอยู่กับที่หรืออยู่ที่ไหน ผลมันก็ อย่างเดียวกัน”

“แล้วจะเอาอย่างไรกัน?”

“ฉันจะก่อไฟให้ติดเปลวขึ้น ไฟมันจะช่วยให้เราได้มากที่สุด อย่างน้อยมันจะส่องให้เราเห็นอะไรต่ออะไร คุณควรจะได้ลูกป็นเพิ่มเติม และฉันก็ต้องการไรเฟิลของฉัน ซึ่งขณะนี้ยังมองไม่เห็นว่ามันหล่นอยู่ที่ไหน”

“ตกลง เราไม่มีทางเลือกอย่างอื่น”

ไชยยันต์พยักหน้า บีบแขนหล่อนแน่น

ทั้งสองเดินย่องมาที่กองไฟซึ่งกำลังจะมอด ช่วยกันเป่าไฟให้ลุกขึ้น ปกคลุมอยู่ ค้นหาเศษถ่านพอจะเหลือติดเชื้อเพียงเล็กน้อย เชื้อเข้าไปสุ่มรวมกัน แล้วเอากิ่งใบไม้แห้งสะสมเข้าไป เป่าอยู่ครู่ใหญ่ไฟจึงลุกเป็นเปลวขึ้น

ระหว่างที่ไชยยันต์เร่งเอาท่อนไม้แห้งและเศษฟืนเก่าที่มอดไปแล้ววางก่ายกันเข้าเพื่อขยายกองไฟ มาเรียผู้กวาดตาสำรวจไปรอบๆก็มองไปเห็นกองเสื้อผ้าและยามหลังของหล่อนที่ตกอยู่ไม่ห่างออกไปนัก ตรงเข้าไปโดยเร็ว อีกจิตใจต่อมาหล่อนก็ได้เปลวจากเครื่องจุดบุหรืชิบโป้แทนได้ส่องค้นหาตามพื้นในละแวกใกล้เคียงต่อไป ครู่เดียวก็โยนยามหลังของไชยยันต์มาให้ นายทหารหนุ่มใจชื้นขึ้นในทันทีนั้น รีบล้วง

กระสุนไรเฟิลออกจากย่ำมบรรจุลงในปืนของเขาอย่างรวดเร็ว พอปิดลำกล้องกลับเข้าที่ เขาก็รู้สึกว่พลังอำนาจที่สูญสิ้นไปได้ กลับคืนมาแล้ว ส่วนมาเรียในขณะนี้ก็มีโคลท์ซิงเกิ้ลแอ็คชั่น ขนาด .45 ประจำตัวซึ่งติดอยู่กับย่ำมหลังของหล่อนถือกระชับ อยู่ในมือ ทำให้ยิ่งอุ่นใจเพิ่มขึ้น

ระหว่างการเคลื่อนไหวเพื่อช่วยเหลือตนเองอย่างซุลมุน แข่งกับเวลาของมนุษย์ทั้งสองนั้น ไม่มีวีแววกระโตกกระตาก ใดๆจากเจ้าค้างคาวผีตัวนั้นอีกเลย

แล้วไม่นานต่อมานั้นเอง มาเรียก็คลำไปพบกับฮันเตอร์ แปรต่อนอีกกระบอกหนึ่งที่ตกอยู่ในชอกหิน พอเปิดสวิทช์ ลำแสงของมันก็พวยพุ่งสว่างจ้าใ้ใช้การได้ดี โดยไม่มีอะไร บกพร่องเหมือนกระบอกแรก หม่อมสาวแทบจะร้องลั่นออกมา ด้วยความยินดี

หล่อนได้ไรเฟิล .375 เอชแอนด์เอชแม็กนั่มคืนมา ในเวลาเพียงชั่วไม่ถึงนาทีภายหลังจากได้ไฟฉาย ตบลูกเลื่อน กระชากปลอกเก่าออกทิ้งแล้วยัดนัดใหม่ขึ้นประจำรังเพลิง เมื่อนั้น นักเผชิญภัยหนุ่มสาวต่างเพศต่างผิวก็พร้อมอีกครั้ง ที่จะประจันหน้ากับทุกสิ่งทุกอย่างเอาชีวิตเป็นเดิมพัน

ทั้งๆที่ยังอยู่ในสภาพของ ‘ซีเปลือย’ แต่มีปืนและไฟฉายพร้อมในมือ ทั้งสองชนก้นตรงไปยังริมฝั่งธารน้ำทันที มาเรียทำหน้าที่ส่องไฟฉายโดยปรับลำแสงให้ขนานไปกับลำกล้องของไรเฟิลเพื่อให้กระสุนไปในแนวเดียวกัน ส่วนไชยยันต์หนีบพานท้าย .600 ไนโตรฯไว้ในระดับตะโพกตามหลังมาอย่างกระชั้นชิด

“ดูนั่น!”

หล่นร่องออกมาเสียงลั่นด้วยความตื่นเต้น ขณะที่จับไฟลงไปที่กลางลำธารน้ำ ซึ่งแลเห็นแดงคล้ำราวกับใครเอาสีทั้งถังมาเทไว้ในน้ำ ไชยยันต์แยกเขี้ยวยิ้มออกมาได้ ताเป็นประกายวาวโรจน์

“มันถูกปืนของเราแน่ตอนที่บินสวนเข้าตี ต้องโดนถนัดด้วย ไม่งั้นเลือดไม่ออกมากอย่างนี้ ผมแน่ใจตั้งแต่ตอนนั้นแล้ว เพราะได้ยินเสียงมันถลาลตกลงไปในน้ำแล้วตะกายขึ้นฝั๊งโน่น”

เขาคำรามออกมา

มาเรียส่งดูแนวของเลือดที่ละลายปะปนไปกับสายน้ำ แล้วกระดกกาแฟส่งตามตรวขึ้นไปยังพงไม้เล็ก ๆ ผึ่งตรงข้าม สังเกตเห็นได้ชัดว่าแหวกสู่หักยับเ็นเป็นทางไปเหมือนมี สัตว์ใหญ่บุกทะลุไปอย่างลนลานเจ็บปวด

หล่อนกราดค้นหาต่อไปยังตำแหน่งที่ไซยยันต์ลั่นกระสุน ออกไปเป็นนัดสุดท้ายเมื่อสามสี่นาทีที่แล้วมา ครู่เดียวก็จับไฟ นิ่งไปที่ก้อนหินใหญ่ก้อนหนึ่งกอกสูงเป็นโขดอยู่เหนือพงไม้ล้มลุก ตีนผา ห่างออกไปประมาณ 20 เมตรจากริมผึ่งตรงข้าม

แผลของหินใหญ่ก้อนนั้นมองเห็นได้ถนัดมาก เพราะ อำนาจปะทะของหัวกระสุนขนาด 900 เกรน มันแตกยุ่ยเป็น วงกลมสีขาวขนาดลูกมะพร้าวกะเทาะบิ่นเว่อไป ผิดจากสีเทาดำ ของเนื้อหินส่วนอื่น ๆ ไซยยันต์ถึงกับอุทานลั่นออกมาเมื่อ มองเห็นกับตา

“นัดสุดท้ายของคุณยิงถูกหินเข้าถนัดใจ”

“ผมยิงตามที่คุณชี้บอก”

“ฉันได้ยินเสียงมันดังมาจากที่นั่นจริง ๆ เข้าไปดูกันเถอะ”

มาเรียวพูดโดยเร็ว แล้วย่ำลงจากฝั่ง ลุยน้ำข้ามไปยัง
ฟากตรงข้ามอย่างไม่สะทกสะท้าน ไชยยันต์ท่องตามมาติดๆ
สิ่งที่น่าเอะใจชวนฉงนที่สุดก็คือ ก้อนหินลูกที่ไชยยันต์ยิงไว้อยู่
คนละด้านกับร่องรอยของเจ้าค้างคาวยักษ์ ซึ่งมองเห็นว่า
กระเสือก-กระสนขึ้นจากฝั่ง

แหม่มสาวผู้สืบเชื้อสายมาจากพรานใหญ่แห่งซาฟารี
นี้หัวหน้าอย่างประหลาดใจ หล่อนกราดไฟตามรอยที่แหวกเป็น
ทางไปข้างหน้านั้น แล้วฉายไปยังก้อนหินลูกที่รอยกระสุนของ
ไชยยันต์กระทบไว้ พยายามจะตรวจสอบเปรียบเทียบทิศทาง
เหมือนจะไม่แน่ใจในบางอย่าง ไชยยันต์เองก็แปลกใจ และกำลัง
มีความคิดเช่นเดียวกับหล่อน

“ก็เห็นชัดอยู่ว่ามันคลานหนีไปทางกอไม้ด้านนี้ แต่แล้ว
ตอนที่มันเสียงเคลื่อนไหว ทำไมคุณถึงชี้ให้ผมยิงไปที่หินโน้น”

“ฉันสาบานว่าฉันชี้ที่มาของเสียงอย่างไม่มีผิด ยกเว้น
แต่ว่าคุณจะยิงผิดที่หมายเอง”

“ผมก็สาบานได้ว่าผมยิงตามชี้บอกของคุณ และกระสุน
ลงตรงที่อย่างเที่ยงที่สุด ยกเว้นแต่คุณจะใช้ผิดเอง”

ไชยยันต์ยันยันหนักแน่น

มันเป็นการลำบากเสียแล้วที่จะคำนวณได้ ในขณะที่ต่าง
ข้ามฟากมายืนอยู่ยังอีกฝั่งหนึ่งเช่นนั้น ความมืดมิดของราตรี
ประกอบกับภูมิประเทศ มันอำพรางลวงตาไปหมด พอย้าย
ตำแหน่งจากที่เดิมก็ทำให้สับสน คะเนทิศทางไม่ถูก

“ลองตามรอยที่เห็นอยู่นี้ไปก่อน ถ้าไถแล้วเดี๋ยวค่อย
ย้อนไปดูตรงก้อนหินที่คุณยิงไว้”

มาเรียบอก แล้วออกสำรวจรอยที่เห็นแหวกกอดตะไคร่น้ำ
และพันธุ์ไม้ล้มลุกเป็นช่องไปราวกับทางเดินของวัว

หนทางนั้นตัดฝ่าเข้าไปในพันธุ์ไม้ล้มลุกและพุ่มพงเตี้ยๆ
รอยเลือดปนไปกับน้ำติดอยู่กับพื้นและกิ่งใบไม้มองเห็นได้อย่าง
ถนัด ลักษณะของมันคลานแตกไถไปอย่างลนลาน

มาเรียบส่องไฟตามรอยนั้นไปในระยะห่างไกลเบื้องหน้า
ก่อนอย่างไม่ไว้วางใจ แล้วจึงลดไฟลงมาส่องจรอยใกล้ๆ ตรงหน้า
เพื่อหาเค้าเงื่อนตามสัญชาตญาณพรานผู้ชำนาญของหล่อน

เพราะเกรงว่าถ้ามันแต่ส่องไฟตรวจรอยใกล้ๆตัวโดยไม่สำรวจให้รอบคอบในระยะที่ห่างออกไปเสียก่อน หากมันหลบซ่อนอยู่ในพงรกส่วนใดส่วนหนึ่ง อาจฉวยโอกาสโผนเข้าทำร้ายได้อย่างกะทันหัน

ไชยยันต์เองก็ไม่ประมาท ประทับเป็นจ้องพร้อมนิ้วแตะรออยู่ที่ไก สามารถจะลั่นกระสุนออกไปได้ในทุกปริบตา เขาสืบเท้าเยื้องหลังมาเรียงห่างเพียงก้าวเดียว อาศัยรัศมีไฟส่องจากฮันเตอร์ในมือของเพื่อนสาว กวาดสายตาอย่างถี่ถ้วนไปรอบ ๆสุดแต่รัศมีไฟฉายจะกระจายไปถึง การส่องไฟค้นหา มาเรียละเอียดและมีความชำนาญยิ่งกว่าเขา

ทั้งสองใจเต้นระทึกไม่เป็นล่า จากร่องรอยที่เห็นโดยไม่จำเป็นจะต้องกล่าวอะไรแก่กันเลย ต่างก็รู้สึกได้ตรงกันว่า ใ้ค่างควายยักษ์ถูกปืนเข้าอย่างถนัดใจทีเดียว และน่าจะตายได้ มันพิการไปเสียแล้วยังน้อยก็ชั่วขณะ ไม่สามารถจะโผนขึ้นบินเป็นเจ้าอากาศต่อไปอีกได้ นอกจากจะใช้วิธีคลานซอกซอนเพื่อซุกหลบหนี บางทีอาจไม่ก็อึดใจข้างหน้าแน่ละ จากการติดตามรอยไปอย่างกระชั้นชิดโดยไม่ทอดเวลาให้ห่างเนิ่นนานออกไปนัก อาจเห็นตัวมันคลาน หรือซุกหลบอยู่กับพงรก ไม่ก็ซอกหินที่ใดที่หนึ่งไม่ห่างออกไปนัก

ไม่เกิน 20 เมตรจากตำแหน่งแรกที่พบรอยมันคลานขึ้นจากธารน้ำและบุกไปในป่ารกนั้น หนทางไปสังเกตได้จากรอยเลือด ก๊วกอ้อมหลังเนินเตี้ยๆ ลูกหนึ่ง บ่ายหน้าไปทางก้อนหินใหญ่ลูกที่มาเรียนชี้ให้ไชยยันต์ยิงสุมออกไป ประสาทหูของหล่อนแม่นยำที่สุด...ไม่ได้คลาดเคลื่อนไปเลย เท่าๆกับที่ไชยยันต์ก็ยิงสุมตามสัญญาณซึ่งบอกได้ตรงจุดหมายเหมือนกัน เพราะภายหลังจากสะกดตามรอยนั้นไปทุกระยะก็พบว่าเจ้าสัตว์ครึ่งนกครึ่งหนูที่สวมวิญญาณของผีร้ายได้คลานอ้อมมาหมอบหลบอยู่หลังหินก้อนใหญ่ นั้น รอยที่มันมาหยุดหมอบอยู่เหมือนเต่า หรือมิฉะนั้นก็ตะพานน้ำขนาดยักษ์ เลือดสดสีตำคล้ำกองโตมากมายกว่าทุกแห่งอยู่หลังหินนั้น

และถ้าไม่ใช่เพราะโชดหินเป็นที่กำบัง แนนอนที่สุดในข้อที่ว่า กระสุนนัดสุดท้ายของไชยยันต์จะต้องพุ่งมากระทบตัวมัน ไม่ส่วนใดก็ส่วนหนึ่ง เพราะแนวกระสุนที่กระทบก้อนหินแตกเป็นฝุ่นร่วน มีเส้นผ่านศูนย์กลางกว้างถึงเกือบฟุตนั้น อยู่ในระดับตรงกับบริเวณที่มันหมอบอยู่พอดี

ทั้งสองมองหน้ากันโดยไม่กล่าวอะไรอีกทั้งสิ้น มาเรียกวาดไปตรวจบริเวณนั้นอย่างรวดเร็ว แล้วฉายหาวิแววการเคลื่อนไหวคืบหน้าต่อไปของมัน พื้นบริเวณนั้นพ้นจากพงรก

แล้ว คงมีแต่หินกรวดและกอไม้ประเภทเฟิร์นกับหญ้าบางชนิดเท่านั้น รอยเลือดแตกไถ่ต่อไปยังด้านขวาของก้อนหินใหญ่นั้น ซึ่งเต็มไปด้วยป่าหินสูงๆต่ำๆ

การได้ร่องรอยมาอย่างสดร้อนกระชั้นชิดติดพัน ทำให้ทั้งสองไม่คำนึงถึงสิ่งใดทั้งสิ้น แม้แต่สภาพอันเปลือยเปล่าของร่างกายซึ่งยังไม่ได้สวมใส่เสื้อผ้าให้เรียบร้อย คงมีแต่ปืนกับไฟฉายเท่านั้น หล่อนสะดุ้งไฟสำรวจดูภูมิประเทศรอบด้านอย่างรวดเร็วอีกครั้ง แล้วจี้จับเฉพาะรอยเลือดอันเป็นทางไป สวารอยอย่างระมัดระวัง กระโดดไปตามโขดหินที่งอกอยู่ระเกะระกะนั้น ไชยยันต์ผู้ไล่ตามมาอย่างไม่ลดละก็กระซิบเตือนมาเบาๆ

“ระวัง! เราอาจเห็นมันอย่างประชิดตัวกะทันหันที่สุด”

“ไม่ต้องห่วง ไชยยันต์ เตรียมปืนของคุณไว้ให้ดีก็แล้วกัน อย่างมองเฉพาะโพกซ์ของไฟฉาย พยายามมองตามปลายรัศมีของไฟด้วย ถ้าเห็นยิงทันที มันคงบินไม่ได้อีกแล้ว หรือมิฉะนั้น ก็ปีกหัก ถึงได้แตกไปตามพื้นอย่างนี้”

มาเรียบอกมาเร็วปรือ

ชั่วครู่ต่อมา...ต่างก็พบหนทางแคบๆในระหว่างสองฟาก
ป่าหิน รวากับจะเป็นทางด่านหรือมีจะนั้นก็ทางน้ำไหล พื้นเป็น
กรวดสลับไปกับทราย กว้างประมาณ 3 เมตร เลี้ยวลัดเป็น
ช่องทางเดินนำไปสู่หน้าผาใหญ่ รอยของเจ้าสัตว์สูบลัดไต่จาก
โขดหินด้านหนึ่งลงไปสู่ทางราบเรียบลักษณะแปลกประหลาดนี้

เสียงมาเรียอุทานออกมาคำหนึ่งขณะที่ส่องไฟลงไปกับ
พื้นริมแนวก้อนหินที่ชันาบทางเดินนั้น ไชยยันต์กระโดดตามติด
มาเบื้องหลังก็เห็นในปริบตาต่อมา

“รอยตีน...คน!!”

เขาร้องออกมาอย่างลืมตัว

หม่อมสาวละไฟจากที่นั่นโดยเร็ว กวาดส่องไปรอบ
ทิศทางเหมือนจะค้นหาอะไรให้แน่ใจที่สุด นอกจากพุ่มไม้เล็ก
และก้อนหินแล้ว มันมีแต่ความเงียบสงัดเป็นดุชนิ ปราศจาก
สิ่งใดกระโตกกระตากทั้งสิ้น แล้วหล่อนก็ส่องไฟไปยังพื้นเบื้องล่าง
อีกครั้ง ค่อยๆไต่เนินลงไปอย่างระมัดระวังตัวขีดสุด ไชยยันต์
ไม่ทันใจโจนพรวดเดียวลงไปถึงพื้นก่อนหน้าหล่อน ทรวดตัวลง

พิจารณารอยที่ปรากฏอยู่บนพื้นทรายตรงนั้นด้วยนัยน์ตา
แทบจะปะทะออกมานอกเบ้า

บางสิ่งบางอย่างเข้ามายึดลื่นของบุคคลทั้งสองไว้ ทำให้
ไม่สามารถจะออกเสียงหรือส่งภาษาใด ๆ แก่กันได้ชั่วขณะ
ไชยยันต์คว้าไฟฉายจากมือของเพื่อนสาวไปส่องเอง โดยค่อย ๆ
กราดไล่ไปกับพื้นตามแนวทางเดินนั้น แล้วโฟกัสไฟก็ไปจับนิ่ง
อยู่ที่ปากถ้ำอันมืดมิดขนาดย่อม ๆ ทะลุอุโมงค์เข้าไปใต้ดินผา
ในระหว่างก้อนหินใหญ่น้อยที่งอกเรียงรายระเกะระกะ

รอยเท้าทั้งสองข้างนั้นปรากฏชัดเจน ไม่เฉพาะที่มาเรีย
ส่องพบแต่แรกเท่านั้น หากแต่เรียงรายอยู่ริมทางเป็นระยะ
ช่วงจังหวะการก้าวเดิน ลักษณะของมันเดินถอยหลังหายเข้าไป
ในโพรงถ้ำนั้น ส่วนกลางทางอันกว้างประมาณ 3 วาเศษซึ่งเป็น
พื้นทรายปนกรวดค่อนข้างเรียบ มีรอยคลื่นของไฉ่คางคาว
บ่าหน้าเข้าไปยังถ้ำทิศทางเดียวกัน รอยเลือดติดอยู่กับพื้น
เป็นหย่อม ๆ

“รอยตีน - คน!”

เสียงไชยยันต์ครางซ้ำ เหมือนจะพูดได้อยู่ประโยคเดียว
เท่านั้น

“รอยตีน แต่เห็นจะไม่ใช่คนหрок...มอนสเตอร์!
อมมนุษย์” -

มาเรียพูดเกือบจะไม่มีเสียง กายสั่นเทิ้ม

“มัน...คืออะไร...?”

“จำไม่ได้หรือไชยยันต์...คิดดูให้ดี เราเคยเห็นรอยตีน
ชนิดนี้มาก่อนแล้ว...”

“คุณหมายถึง...”

เสียงกระซิบกระซาบของไชยยันต์แหบเหือดชะงักค้างไป
แค่นั้นเหมือนมีอะไรมาจุกคอกออยู่ไว้ อากาศแวดล้อมจะอ้าวระอุ
สักเพียงก็ตาม บัดนี้มีมือเท้าของเขาเย็นไปหมด จ้องดูรอยเท้า
เหล่านั้นตาไม่กะพริบ

ในรูปของฝ่าเท้ามนุษย์ แต่ส่วนสัต์และลักษณะที่ใหญ่โต
ผิดปกติดูราวกับเท้าที่หล่อด้วยพลาสติกหรือนำมากดไว้บนพื้น
ทราย เขาก็หวนคิดวูบขึ้นมาได้ในฉับพลัน มันจะเป็นรอยเท้า

ของอะไรไปไม่ได้โดยเด็ดขาด นอกจากศพตายซากพันปีของ
นักบวชโหล่นซึ่งเต็มไปด้วยความลึกลับตมึนนั้น

ถูกขอมมาเรียแล้ว เขาเองและทุกคนเคยพบเห็นพร้อม
กับความประหลาดใจจนลุกขนชันมาก่อนในระหว่างที่เดินทาง
ร่วมกันอยู่ ครั้นแล้วต่อมาทั้งคู่ก็จะมาพบซากของมันเป็นอีกครั้ง
หนึ่งแข็งทื่อฝังรุ่มอยู่ในเงาหิน รพินทร์ ไพรวลย์ เป็นคนวัด
ขนาดเท่าของมันในขณะที่พบนั้น แล้วก็รู้ชัดกันออกไปว่า
มันเป็นขนาดเท่าเดียวกันนั่นเอง ก่อนหน้าที่เจ้าเสือโคร่งดำ
จะกระโจนเข้ามาคาบซากของมันหลบหนีไป

บัดนี้ อย่างแปลกประหลาดมหัศจรรย์เกินคาดฝัน จู่ๆ
ในระหว่างการตามรอยของค้างคาวผีที่ถูกปีนคลานชมชานหิน
ทั้งเขาและมาเรียก็มาพบเข้ากับรอยเท้าของมันอีก มันจะมาจาก
ไหน อย่างไร ก็สุดที่จะบอกได้ แต่จากร่องรอยที่เห็นอยู่ยามนี้
มันเดินถอยหลังนำเจ้าสัตว์ร้ายครึ่งนกครึ่งหนูตัวนั้นให้คลาน
ตามเข้าไปในโพรงถ้ำอันมืดมิดที่เห็นอยู่ข้างหน้าไม่ห่างออกไป
นี่เอง

รายนันใหม่ที่สุด ใหม่พอๆกับรอยคลานของค้างคาว
สับเลือด พื้นอันยุบของทรายแท้ๆที่ทำให้ปรากฏหลักฐานยืนยัน
ให้เห็น

ในความรู้สึกอันพิลึกพิลั่นพรันสยองจนสุดที่จะกล่าวได้
ไซยยันต์เหวี่ยงแตกโชนทั่วตัว แต่ถึงกระนั้นเขาก็หนาวสั่น สีหน้า
ของบุคคลทั้งสองที่ยืนตะลึงงันจ้องกันอยู่ในขณะนี้ปั่นป่วนที่สุด

“ถอยเถอะ ท่ามันไม่เข้าที่เสียแล้ว” มาเรียสะกิด

ไซยยันต์กัดกรามแน่น ความห้าวหาญมูทะลุแบบบ้าบิ่น
เกิดขึ้นแทนความสยองกลัวในทันทีนั้น

“ให้มันเห็นดำเห็นแดงกันไปคีนี่เลย เมย์ ตามมันให้ถึง
ที่สุด ผมต้องข่มมันให้ได้ ไม่ว่าจะเป็นไอ้ค้างคาวรกนั้นหรือ
อะไรทั้งสิ้นที่มันเป็นศัตรูกับเรา ผมต้องการเล่นมันด้วยไอ้นี้!!”

ประโยคสุดท้ายเขาตะโกนอย่างดีเดือด ชู .600 ในโตรข
ในมือขึ้น เสียงของไซยยันต์ก็ก้องสะท้อนไปตามก้อนหินและ
ชายผาที่แวดล้อมอยู่ และก็มีแต่เสียงเอ็ดอึงของเขาคนเดียว
เท่านั้น ไม่มีสำเสียงใดอีกทั้งสิ้นท่ามกลางความเงียบขนาด
เขมตกได้ยีน

มาเรียนีนั่งอยู่เช่นนั้น พอเขาขยับตัวจะผลุนผลันตาม รอยติดเข้าไปทางปากถ้า หล่อนก็คว่ำไหล่ไว้

“คิดเสียก่อนไซยยันต์ ความกล้าหาญเป็นสิ่งที่ดี แต่มัน ต้องกอบปรไปด้วยสติและความรอบคอบด้วย ถ้าเป็นเวลา กลางวัน สายตาของเราเห็นอะไรได้กระจ่างชัดรอบด้าน ไม่ใช่จำกัดอยู่เพียงไฟฉายดวงเดียวแค่นี้ ฉันจะไม่ห้ามคุณเลย”

“ทำไม เพียงแค่เห็นรอยตีนของไอ้ผีดิบนั้น คุณก็คิดจะ ถอยเสียแล้วหรือ ทั้งๆที่เราสาวรอยมันเข้ามาอย่างกระชั้นชิด ที่สุดแล้ว เรากำลังจะได้ตัวมัน! จะยอมทิ้งโอกาสนี้เสียหรือ?”

“คุณไม่ได้กล้าหрокไซยยันต์ แต่คุณกำลังบ้าระห่ำ โกรธแค้น และขาดการไตร่ตรอง ลองถามตัวเองดูบ้างหรือยังว่า รอยตีนที่เราเห็นอยู่นี้อย่างไร และมันเกี่ยวข้องกับอะไรกับ เจ้าสัตว์ประหลาดที่กำลังชมซานหนิเรา ศพตายซากที่บัดนี้ ลุกขึ้นมาเดินได้เต็มไปด้วยแผนการลึกลับที่เรายังทายไม่ถูก หรือจะรู้ เราก็คูรู้จากที่เห็นนี้อยู่อย่างเดียวว่า มันมาคอยดักรับ นำทางไปให้ค้างคาวตัวนั้นหนีเข้าไปในถ้ำ สัตว์อุบาทว์นั้นควร จะหมดแรงและตายไป แต่มันกลับมีแรงกระเสือกกระสนหนี

ต่อไปได้โดยการชักจูงนำพาของเจ้ามอนสเตอร์ตนนั้นซึ่งเปรียบเสมือนผีเลี้ยง”

คำพูดของสาวผมทองทำให้ไชยยันต์ต้องชะงัก

ถูกของหล่อนแล้ว พฤติการณ์อันพิลึกพิลั่นไม่ชอบมาพากลอันยากจะทำนายนี้ มันทำให้ต้องคิดอย่างรอบคอบที่สุด ใฝ่สืบตายซากซึ่งลงความเห็นเชื่อมั่นกันไว้แล้วว่า สามารถถ่ายทอดสับเปลี่ยนวิญญูณได้ไ้ในระหว่างซากเสือและซากมนุษย์ บัดนี้ จากรอยดินที่เห็น...แสดงว่ามันย่องเข้ามา บ้วนเปียนอยู่ในละแวกนี้อย่างลึกลับ และมีความเกี่ยวข้องสัมพันธ์กับค้างคาวใหญ่สูบลือดตัวนั้นในสภาพไหน ค้างคาวมฤตยูถูกป้อนจากฝ่ายมนุษย์บาดเจ็บชมซานแล้วก็คลานกระเสือกกระสนตามการนำของมันหายเข้าไปในถ้ำ เป็นความปลอดภัยเพียงพอหรือ ในการที่จะบุกตามเข้าไปในภาวะเช่นนี้

“อย่างน้อยเราก็ควรตามเข้าไปดูที่ปากถ้ำนั้นก่อน ดูกันให้เห็นว่าถ้ำนั้นมีทางไปอย่างไร บางทีมันอาจเป็นทางตัน ตื่นๆก็ได้ ดีชั่วอย่างไรก็จะได้รู้กันเสียในคืนนี้”

อดีตนายพันตรีทหารปืนใหญ่ไม่ยอมเปลี่ยนความตั้งใจ
ง่าย ๆ

“ลองดูก็ได้ แต่นั่นคิดว่าเราจะผิดหวังเสียมากกว่า”

มาเรียกว่าแล้วพ่ายหน้ากับเขาเป็นความหมาย ทั้งสอง
จรดเท้าถือปืนในท่าประจัญบาน ย่องตามทางนั้นเข้าไปจนมาถึง
ปากถ้ำ สันฐานเกือบจะกลมดิกราวกับมีอะไรมาขุดเจาะไว้ใน
หินผาทั้งก้อน มันซ่อนเข้าไปได้เขาใหญ่ มีเส้นผ่านศูนย์กลาง
จากด้านบนลงมาจนพื้นล่างประมาณสี่เมตร

จริงอย่างที่หม่อมสาวพูดไว้ ไฟฉายแปดท่อนที่ส่องเข้าไป
เห็นแต่ความลึกปราศจากขอบเขตราวกับอุโมงค์ใต้ดิน
ที่เจาะทะลุเข้าไปใต้เขาทั้งลูก รอยของไอน้ำมันนำค้ำควาลำบาก
ตัวนั้นคลานหายเข้าไปในความมืดมิดของถ้ำอย่างไม่มีอะไรต้อง
เคลือบแคลงสงสัย ไชยยันต์และมาเรียไม่คิดมาก่อนว่าจะมีถ้ำ
อีกถ้ำหนึ่งซ่อนอยู่ฝั่งตรงข้ามของลำธารที่พักนอน มันถูก
หลบซ่อนปิดบังอยู่ในระหว่างหลืบหินที่งอกเป็นฉากอำพราง
สลักรับซ่อนด้านหน้า

ทั้งสองหยุดชะงักอยู่เพียงแคปากถ้า สองไฟตรวจไปรอบๆ

“ลึกลับขนาดไหน นำออกไปสู่ที่ใด และอะไรที่รอคอยเราอยู่บ้าง ถ้าหากหลวมตัวตามเข้าไปตอนนี่?”

มาเรียกระซิบเปรย

เมื่อมาเห็นลักษณะอันลึกลับไม่น่าไว้วางใจของถ้ำนั้นกับตา ไชยยันต์ก็ยอมลงความเห็นด้วยกับเพื่อนสาวผู้ร่วมสถานการณ์ มันเสี่ยงเกินกว่าเหตุในการที่จะมเข้าไปยามนี้

เขามองหน้าหล่อนแทนคำตอบ มาเรียเข้าใจความรู้สึกบอกมาอีกว่า

“กลับไปนอนพักเอาแรงก่อนดีกว่า ให้ตัวขึ้นเสียก่อนเราจะตามรอยมันอีกครั้ง”

นั่นย่อมเป็นวิธีที่ถูกต้งที่สุดแล้ว ถึงจะพยายามดิ้นรนค้นคิดหาทางเช่นไรในภาวะเช่นนี้ มันก็ไม่มีอะไรดีไปกว่าสิ่งที่มาเรียบอกอีกแล้ว

ทั้งสองก็ผละถอยจากปากถ้ำอันเป็นหนทางคลานแทรกตัว
หนีเข้าไปของเจ้าค้างคาวลำบาก แล้วลุยข้ามธารน้ำกลับมายัง
ที่พัก ช่วยกันก่อไฟเพิ่มเติมขึ้นเป็นกองใหญ่ แล้วจัดการ
สวมเสื้อผ้าที่ถอดล่อนจ้อนกองไว้ตั้งแต่ตอนลงอาบน้ำเมื่อหัวค่ำ
โดยเร็ว จากนั้นก็ช่วยกันเอาไฟฉายส่องค้นหาสิ่งของที่
ประจำตัวที่กระเจาเกลื่อนเพนฟานอยู่รอบบริเวณในขณะที่
ไอ้ค้างคาวสูบเลือดพุ่งเข้าจู่โจมถึงตัวเป็นพัลวันจนตั้งตัวไม่ติด
เมื่อครู่ใหญ่นี้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งลูกปืนที่เกลื่อนกระเจาอยู่กับ
พื้น

ไฟฉายอันเตอร์กระบอกแรกที่มาเรียควานพบ
ซึ่งความจริงเป็นไฟประจำตัวของเขาเอง เมื่อมีเวลาพอที่จะ
ตรวจสอบกันให้ละเอียดก็พบว่า ความสะเทือนอย่างรุนแรง
ขณะที่ถูกปีกของมันตีหลุดกระเด็นไปจากมือ ทำให้กระจกหน้า
แตกร้าวและหลอดขาดไปจริงๆตามที่เข้าใจไว้ ไชยยันต์จัดการ
เอาหลอดสำรองที่มีติดอยู่ในย่ามหลังใส่ มันก็พอที่จะเปล่งแสง
ออกไปได้ แต่ก็ไม่น่าไว้วางใจนัก เพราะชิ้นส่วนบางแห่ง
หลวมคลอนทำให้แสงไฟไม่สม่ำเสมอ และมักจะดับหายไป
เฉยๆ ต้องใช้วิธีเขย่าหรือตบกันแรงๆ อย่างไรก็ตาม ภายหลัง

จากแก้ไขโดยเอาเศษใบไม้แห้งยัดหนุนไว้ตรงรอยหลวม
มันก็แก้ปัญหาเฉพาะหน้าไปได้ตามแกน

ก่อนสวมเสื้อ มาเรียหันแผ่นหลังเปลือยให้แก่เขา

“ช่วยดูซิ ฉันรู้สึกว่าคุณเล็บของมันทอนที่ถูกโนบครั้งแรก”

ไชยยันต์เอาไฟฉายส่อง แล้วก็เห็นแนวถูกข่วน
เป็นทางยาวมีเลือดซึมขึ้นอย่างถนัด

“ใช่! เหมือนโดนหนามเกี่ยว แต่ไม่ลึกนัก...”

เขายกพร้อมกับใช้มือกดเข้าไปอย่างหนักหน่วงสอบ
อาการว่า

“รู้สึกเป็นอย่างไรบ้าง”

“ก็ไม่เป็นอะไรมากนัก นอกจากแสบๆเท่านั้น ปวดที่
ท้ายทอยมากกว่า รู้สึกว่าล้มลงไปฟาดกับก้อนหินตอนที่มัน
สวนวันปีนครั้งสุดท้าย”

นายทหารหนุ่มคลำตัวดูที่ศีรษะด้านหลังของหล่อนอย่าง
ระมัดระวัง

“บวมๆนิดหน่อย แต่อะไรก็ช่างเถอะ แผลที่หลังคุณถึงจะเล็กน้อย มันก็ทำให้ผิวหนังขาด เลือดออก ไม่รู้จะเป็นพิษอะไร ขึ้นมาที่หลังหรือเปล่า”

“บรรณดีเหลืออยู่อีกบ้างหรือเปล่า?”

“ติดอยู่กับกระดูก คงไม่ถึงอีก”

“ฉันไม่ต้องการตีมันหรือ แต่ต้องการมันในลักษณะของยาฆ่าเชื้อ”

ไซยยันต์เข้าใจได้ในทันที ล้วงย่ามหยิบเอาสำลีเล็กๆ ขึ้นมาก่อนหนึ่ง ชุบบรรณดีจากกระดูกจนชุ่ม แล้วเช็ดแผลรอยขีด ยาวกลางแผ่นหลังของเพื่อนสาวอย่างระมัดระวัง มาเรียกกัดฟัน แน่นต่อสู้อำนาจของความแสบ แล้วสวมเสื้ออย่างรวดเร็ว ยังประเปรี้ยวแคล่วคล่องอยู่ตามเดิม หันมามองดูเขาถามว่า

“คุณล่ะ บาดเจ็บบ้างหรือเปล่า?”

“ไม่มากนัก” เขาตอบสั้นๆ

ทั้งสองนั่งห่างกองไฟออกมา โดยยืตเงาของโชดหิน
กลุ่มหนึ่งหันหน้าไปยังฝั่งธารน้ำ ไชยยันต์เอาบุหรีที่เหลือ
ออกมาแบ่งกันสูบและฉายไฟกราดอยู่ไปมาอย่างไม่วางใจสนิท

เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นยากที่จะบังคับสติอารมณ์ให้เป็นปกติ
โดยง่าย โดยเฉพาะอย่างยิ่งไชยยันต์ ซึ่งเผชิญกับปรศนา
ที่ขบไม่แตก เขารับรู้ความวิปริตผิดอาเพศนั้นเพียงคนเดียว
ในขณะที่มาเรียมือกพื้นสลบไปชั่วขณะหนึ่ง

สิ่งนั้นก็คือเสียงร้องครวญครางและเสียงกรีดของเจ้า
ค่างคาวนรขณะที่มีมันถูกบีบ มันดังออกมาเป็นเสียงมนุษย์ชัดๆ
จนกระทั่งเข้าใจว่าเป็นเสียงของมาเรียม มาเรียมว่าไม่ใช่ก็ต่อเมื่อ
เขาคล้ำไปพบตัวมาเรียมและปลุกให้คืนสติขึ้น

และในทันทีที่เพื่อนสาวผู้ร่วมสถานการณ์รู้สึกตัวขึ้นมา
เสียงประหลาดที่เขาได้ยินก็หมดสิ้นไป ดูราวกับว่ามันเจตนา
ที่จะทำเสียงชนิดนั้นให้เขาได้ยินเพียงคนเดียวเท่านั้น

อีกประการหนึ่งอันเป็นเรื่องอัศจรรย์ที่สุดก็คือ มันน่าจะ
หมดฤทธิ์อยู่กับที่แล้ว แต่ปรากฏว่ามันหนีหลุดรอดเงื้อมมือเขา
ไปได้ และการไปก็ผิดวิกล คือใช้วิธีคลานกระเสือกกระสน

ไปกับพื้น มิหนำซ้ำยังมีร่องรอยของเจ้ามัมมีพันปีตนนั้นเข้ามา
เกี่ยวข้องชักพานำหนึ่เข้าไปในถ้ำเหมือนจะมอดักคอยช่วย
เหลืออยู่ก่อนแล้ว แม้จะเป็นการตามรอยกันได้อย่างกระชั้นชิด
ก็ตาม แต่ภูมิประเทศและเวลาอันเป็นกลางคืนมืดมิดเป็น
อุปสรรคสกัดกั้นไว้ ทำให้ไม่กล้าที่จะติดตาม

ใจจริงของเขาเอง เป็นตายร้ายดีอย่างไร ถ้ามาเรียไม่ท้วง
ไว้ก็คงจะลุยตามจนถึงที่สุด แต่เขาก็จำเป็นต้องรับฟังเหตุผล
ของแหม่มสาว เพราะถึงอย่างไรมาเรียก็ยอมจัดเจนชำนาญกว่า
เขาในรหัสของพงไพร และหล่อนก็ไม่ใช้คนขลาด

บัดนี้ ทั้งคู่ตกอยู่ในภวะนั้น่กอดเข้าเฝ้าจากเตรียมระวังภัย
เร่งแสงตะวันให้ขึ้นเสียโดยเร็ว และขณะนั้นเอง มาเรียผู้นั่งซึม
อยู่ก็มีอาการเหมือนจะเพ็งคิดอะไรขึ้นมาได้ ฉายไฟอีกครั้ง
พร้อมกับลุกขึ้นเดินตรวจดูตามพื้นในละแวกใกล้เคียงรอบด้าน

ไชยยันต์คว่ำป็นสืบตามหลังกมา

“หาอะไร?”

ก็เห็นหม่อมสาวอยู่ในอาการงุนคิด ยกมือขึ้นจับปลายคางลูบคลำไปมา ยังไม่ตอบเขาในทันทีนั้น หมุนตัวไปรอบๆ แล้วสาวเท้าพรวดๆ มาหยุดยืนอยู่ยังตำแหน่งพื้นหินราบโล่งที่หล่อนกับไชยยันต์เผลอนอนหลับในตอนแรก

“เรานอนกันอยู่ตรงนี้ไช้ไหม ตอนที่ฉันปลุกคุณขึ้นมา ก่อนหน้าค่าง้าวตัวนั้นจะโฉบลงเล่นงานเรา”

“ไช้ ทำไม?”

มาเรียชอยเปลือกตาถี่ๆ หันกลับไปยังกองไฟเหมือนจะคำนวณหาทิศทางที่แน่นอน แล้วทรุดตัวลงนั่ง หันศีรษะไปทางด้านที่เคยนอนพลงเอนตัวลงนอนหงายลิ้มตาโพล่งตลอดอาการอันแปลกประหลาดของหญิงสาว ไชยยันต์ยืนดูอยู่เฉยๆ โดยไม่สามารถจะเข้าใจท่าทีของหล่อนได้ อึดใจต่อมา นั่นเอง หล่อนก็ตั้งกายขึ้นนั่งอีกครั้ง ส่องไฟสำรวจไปยังพื้นด้านปลายเท้า

“ท่าของคุณพิกลไปนะ เมย์!”

ไชยยันต์เอ่ยขึ้นแทบต่ำ จ้องตาหล่อนเขม็ง

มาเรียหัวเราะออกมาแปรงๆแล้วโบกมือ

“ฉันไม่ได้เป็นอะไรหรอกไชยยันต์ อย่ากังวลไปเลย
ฉันเพียงแต่ต้องการหาหลักฐานอะไรบางอย่างในสิ่งที่ฉัน
พบเห็นอย่างแปลกประหลาดเท่านั้น แต่มันไม่มีประโยชน์อะไร
เลย พันตรงนี่เป็นหินแข็งและแห้งสนิท หรือมิฉะนั้นทุกสิ่ง-
ทุกอย่างที่ฉันเห็นก็เป็นแต่เพียงความฝันไปเท่านั้น...”

หล่อนหัวเราะอีกครั้ง ยักไหล่ กล่าวต่อมาเหมือนจะเปรย
กับตนเอง

“ถูกแล้ว มันควรจะเป็นความฝันเสียมากกว่า”

“ผมไม่เข้าใจที่คุณพูด”

“คุณรู้ไหม ที่ฉันตกใจตื่นและปลุกคุณให้ตื่นขึ้นอีกคน
อย่างทันเหตุการณ์นั้นเป็นเพราะอะไร”

“ก็กำลังจะถามอยู่เหมือนกัน”

“ชายคนหนึ่งมาปลุกฉัน”

“ชายคนหนึ่งมาปลุกคุณ!!”

ไชยยันต์หลุดปากออกมาเกือบจะเป็นเสียงตะโกน

“ใช่ ชายคนหนึ่ง ที่ฉันรู้สึกตัวตื่นขึ้นมากี่เพราะ
ชายคนนั้น”

“เสียสติไปแล้ว เมย์!”

“ฟังฉันให้จบ แล้วเรามาช่วยกันคิดค้นพิจารณาดีกว่า
เชื่อใจเถอะว่าฉันไม่ได้เพ้อหรือบ้าไปหรอก”

น้ำเสียงของมาเรียราบเรียบ จริงจัง ไชยยันต์อึ้งจรรยาใจ
ไปหมด หย่อนตัวลงนั่งไถ่ๆ จ้องหล่นตาไม่กะพริบอยู่เช่นนั้น
เหมือนจะค้นหา แต่ก็ไม่มีวิแววผิดปกติใดๆจากเพื่อนสาว

“ลองเล่าไปซิ ใครที่ไหนเข้ามาปลุกคุณในขณะที่เรานอน
หลับอยู่ในปามหาอุบาทว์ เห็นหน้ากันอยู่เพียงสองคนนี่นะ?”

“อย่าว่าแต่คุณเลย ฉันเองก็แปลกใจอยู่จนเดี๋ยวนี้
ตอนที่เรามัวพะวงสู้กับไอ้ค้างคาวทำให้ลืมไปเสียชั่วขณะ
เพิ่งจะมานึกขึ้นได้เมื่อครู่นี้เอง...”

มาเรียพูดแผ่วเบาอย่างไตร่ตรอง แล้วเล่าต่อไปช้าๆ